

Kun Glass-Steagall kan redde Europa fra fascisme og krig

Leder fra LaRouche-bevægelsen 16. juli 2015 – IMF's rapport, der den 14. juli blev lækket til offentligheden, og som indrømmer, at den såkaldte aftale, der blev indgået med Grækenland i weekenden, ikke kan fungere, og at Grækenland vil have behov for massiv gældsafskrivning eller sanering, har endnu engang demonstreret, at der er kredse i Europa, som både Det britiske Monarki og den tyske finansminister Schäuble er typiske eksempler på, der har til hensigt at begå folkemord i Nazi-stil. IMF-dokumentet foreslog, at der skulle være et 30-årigt moratorium på Grækenlands afbetalinger på gælden – både hovedstol og renter – for at afbøde den græske nations totale kollaps.

I skarp kontrast hertil kræver Schäuble fuld betaling, kombineret med en dybtgående nedskæringspolitik, som den logiske begrundelse for den græske udelukkelse af Den europæiske, monetære Union (EMU'en). City of London kræver, på vegne af den britiske krone, udplyndringen af græske bankindeståender i en bail-in, der er mere vidtgående og kriminel end den cypriotiske bail-in. Højtplacerede amerikanske efterretningskilder advarer om et overhængende militærkup i Grækenland som en del af et overordnet tiltag hen imod direkte fascisme i hele Europa. Da Ukraine, under Janukovitj, afviste den morderiske svindel med EU's Partnerskab mod Øst, udvirkede (den amerikanske viceudenrigsminister Victoria) Nuland og kompagni et statskup med anvendelse af deciderede neonazistiske Bandera-mordere til at udføre jobbet. Nu tænker man sig den samme skæbne for Grækenland, et fuldgældigt medlem af EU og EMU'en.

Under disse omstændigheder gentog Lyndon LaRouche onsdag, at den eneste løsning på den totale disintegration af hele det transatlantiske område er den omgående vedtagelse af Glass-

Steagall i USA. Fremstødet for Glass-Steagall, der kommer fra det amerikanske Senat, drives frem af en, blandt en håndfuld senatorer, klar erkendelse af, at situationen i hele det transatlantiske område har nået et punkt, hvor der ingen vej tilbage er. Enten køres vedtagelsen af Glass-Steagall omgående igennem i USA, eller også er Europa dømt til undergang.

Der er en tydelig fornemmelse af, at London/Wall Street-systemet er på randen af total disintegration. Den amerikanske finansminister, Jack Lew, blev som hastesag udsendt til Berlin, Frankfurt, Paris og Bruxelles onsdag for at intervenere direkte. Lew har, ligesom Obama, ingen løsning, men er desperat, fordi hele Wall Street-systemet er på den yderste rand. En græsk betalingsstandsning vil udløse en massiv 'blowout' i derivater, der omgående vil ramme Wall Street, London, Frankfurt og Paris.

Et momentum for Glass-Steagall fortsætter med at vokse, ledsaget af et bagslag, der er ved at bygges op imod Hillary Clinton, fordi hun ikke har tilsluttet sig kampen for Glass-Steagall. Den tidligere arbejdsminister i Clintonregeringen, Robert Reich, skrev onsdag en bidende kritik af Hillary, der befandt sig på scenen som landets daværende førstedame, da Glass-Steagall blev ophævet – og for konsekvenserne af dette kup mod hendes mand. «Hun burde vide bedre», konkluderede Reich.

Det er ingen hemmelighed, at Lyndon LaRouche besluttede, hvad der skulle gøres i hele denne sammenbrudskrise, længe før krakket i 2007-08; han fastlagde også det eneste tilgængelige bodsmiddel, der begynder med den omgående vedtagelse af Glass-Steagall, som loven oprindeligt blev promoveret af FDR. Wall Street er håbløst bankerot, den britiske krone forfølger en politik med massefolkemord, der nu udspilles i hjertet af Kontinental-Europa, og LaRouche-løsningen er den eneste fornuftige mulighed.

Denne kendsgerning er umulig at undgå på dette tidspunkt. En

Glass-Steagall-sejr er inden for rækkevidde, og det forandrer alt.

Læs også: [Supplerende materiale:](#)

»IMF Leak Spurs Firestorm over Debt Deal«

»Varoufakis Details EU-ECB Plot to 'Humiliate' Greece«

»Hillary, of All People, Should Remember«

Helga Zepp-LaRouche: Forbundskansler Merkel, trød tilbage!

Regimeskift ... det synes verden næsten at have vænnet sig til. Men imod et medlem af EU, og så lige præcis mod et land, der repræsenterer demokratiets vugge? Noget sådant som, at Tsipras-regeringen har vovet at vinde det demokratiske valg imod Trojka-diktatet, og dernæst gjorde et uhørt forsøg på at virkeliggøre vælgernes mandat, det har dette EU ikke forudset.

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouche: Erklæring om den strategiske situation: 'Vi er alle grækere!' – Kun med den Nye Silkevej har Europa en fremtid

Der er en meget reel og umiddelbart tilgængelig løsning på denne krise: Den »Win-win«-strategi, som Kina har tilbudt, dvs. samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej, den såkaldte »Et bælte, en vej«-politik, som den kinesiske præsident Xi Jinping, under APEC-topmødet i Beijing i oktober sidste år, inviterede præsident Obama og andre vigtige nationer til at deltage i, og som tilbyder et virkeligt perspektiv om at overvinde geopolitikkens onde.

Download (PDF, Unknown)

Grækenland: Tsipras udskriver folkeafstemning den 5. juli

– tale til det græske folk, fuld tekst

»Tiden er nu inde for de ledende, europæiske magter til at leve op til situationens krav og tage initiativ til definitivt at afslutte den græske gældskrise, en krise, der også berører andre europæiske lande, ved at true selve den europæiske integrations fremtid.«

Græske borgere,

I de sidste seks måneder har den græske regering ført en kamp under betingelser med økonomisk kvælning uden fortilfælde, for at gennemføre vores mandat fra den 25. januar.

Et mandat til at forhandle med vores partnere for at afslutte nedskæringspolitikken, og for at rigdom og social retfærdighed atter kan vende tilbage til vores land.

For en bæredygtig aftale, der respekterer demokratiet, så vel som europæiske regler, og som vil føre til en definitiv udgang af krisen.

Under forhandlingerne er vi gang på gang blevet bedt om at gennemføre memoranda-politikken, som de tidligere regeringer indgik aftale om, på trods af den kendsgerning, at memorandaet utvetydigt blev fordømt af det græske folk i de nylige valg.

Vi har aldrig overvejet at give efter – ikke et eneste øjeblik. At svigte jeres tillid.

Efter fem måneder med hårde forhandlinger fremlagde vores partnere et ultimatumforslag på Eurogruppens møde, der havde græsk demokrati og det græske folk på sigtekornet.

Et ultimatum, der krænker Europas grundlæggende principper og værdier. Værdierne i vores fælles, europæiske projekt.

Den græske regering blev bedt om at acceptere et forslag, der vil lægge yderligere, ubærlig vægt på det græske folks skuldre, og som vil underminere genrejsningen af den græske økonomi og det græske samfund – ikke blot ved at bære ved til usikkerhed, men også ved at forværre social ulighed.

Institutionernes forslag inkluderer forholdsregler, der yderligere vil medføre afregulering af arbejdsmarkedet, nedskæringer i pensioner og yderligere reduktioner i den offentlige sektors lønninger – så vel som også en forhøjelse af moms på mad, restauranter og turisme, og samtidigt vil fjerne skattelettelser for de græske øer. Disse forslag – der direkte krænker den europæiske sociale aftale og den fundamentale ret til arbejde, lighed og værdighed – beviser, at visse partnere og medlemmer af institutionerne ikke er interesseret i at nå frem til en levedygtig og gavnlig aftale for alle parter, men snarere en ydmygelse af det græske folk.

Disse forslag illustrerer hovedsageligt IMF's insisteren på barsk og straffende nedskæringspolitik. Tiden er inde for de ledende, europæiske magter til at leve op til situationens krav og tage initiativ til definitivt at afslutte den græske gældskrise, en krise, der også berører andre europæiske lande ved at true selve den europæiske integrations fremtid.

Græske borgere,

Vi står over for et historisk ansvar for ikke at lade det græske folks vanskeligheder og ofre være forgæves, og for at styrke demokratiet og vores nationale suverænitet – og dette ansvar hviler tungt på os. Vort ansvar er vort lands fremtid.

Dette ansvar forpligter os til at besvare ultimatummet baseret på det græske folks suveræne vilje.

Tidligere på aftenen blev regeringen kaldt sammen, og jeg foreslog at afholde en folkeafstemning, så det græske folk kan beslutte.

Mit forslag blev enstemmigt vedtaget.

I morgen vil parlamentet holde et ekstraordinært møde for at ratificere regeringens forslag om en folkeafstemning næste søndag, den 5. juli. Spørgsmålet på stemmesedlen vil blive, hvorvidt institutionernes forslag skal accepteres eller afvises.

Jeg har allerede meddelt den franske præsident, den tyske kansler og ECB's formand om min beslutning, alt imens jeg i morgen vil bede om en kortfattet forlængelse af programmet – på skrift – fra lederne af EU og institutionerne, så det græske folk kan beslutte uden pres og afpresning, som det betinges af vort lands Forfatning og Europas demokratiske tradition.

Græske borgere,

Jeg opfordrer jer til at beslutte – med suverænitet og værdighed, som græsk historie kræver det – hvorvidt vi skal acceptere det ublu ultimatum, der kræver streng og ydmygende nedskæringspolitik ('nøjsomhedspolitik') uden ende, og uden noget perspektiv om nogen sinde at kunne stå på egne ben, socialt og finansielt.

Vi bør besvare autoritært styre og barsk nedskæringspolitik med demokrati – roligt og beslutsomt.

Grækenland, demokratiets fødested, bør sende et gjaldende, demokratisk budskab til det europæiske og globale samfund.

Og jeg forpligter mig personligt til at respektere udfaldet af jeres demokratiske valg, hvad det så end måtte være.

Jeg har fuldstændigt tillid til, at jeres valg vil ære vort lands historie og sende et budskab om værdighed til hele verden.

I disse kritiske tider må vi huske, at Europa er det fælles

hjem for alle hendes folkeslag.

At der i Europa ikke findes nogen, der er ejere, og andre, der er gæster.

Grækenland er, og vil forblive, en integreret del af Europa, og Europa en integreret del af Grækenland.

Men et Europa uden demokrati vil være et Europa uden en identitet og uden et kompas.

Jeg opfordrer jer alle til at handle i national enhed og ro, og til at træffe en værdig beslutning.

For os, for vore fremtidige generationer, for Grækenlands historie.

For vort lands suverænitet og værdighed.

Tom Gillesberg efter Schiller Instituttets konference i Paris: Genopbyg verden i BRIKS-æraen

»Vi befinder os ved en afgørende skillevej, hvor vi her, ved udgangen af juni måned, ikke ved, om vi har et internationalt finanssystem, eller om det falder fra hinanden. Vi befinder os i en situation, hvor vi ikke ved, om man i desperation over, at det nuværende system har spillet fallit, vil starte en atomkrig, vil fortsætte med provokationerne mod Rusland, mod

BRIKS-landene, og dermed sætte dagsordenen for, at man kan starte en atomkrig med Rusland.«

Se Tom Gillesbergs valgvideo: »Win-win med BRIKS – ikke kollaps og krig«.

... Jeg stiller op, fordi vi netop står ved en afgørende skillevej. Vi befinder os – både Danmark, men også Europa og verden som helhed – i en utroligt farlig situation. Vi står over for et finansielt kollaps, der er langt større end det, der rystede verden i 2007-2008. Som nogen måske vil huske, så advarede jeg faktisk dengang om det.

Helga Zepp-LaRouche:

Hvordan tyskerne kan opløse deres tankeblokering og sikre deres fremtid

16. maj 2015 – For enhver opmærksom iagttager må det egentligt stå ganske klart, at festlighederne i Moskva i anledning af 70-året for sejren over nationalsocialismen er et historisk vendepunkt. De vestlige statschefer boykottede ceremonien, og i stedet sad den kinesiske præsident Xi Jinping og den indiske præsident Pranab Mukherjee sammen med præsident Vladimir Putin på ærestribunen. For første gang marcherede kinesiske soldater sammen med russiske i denne, den største militærparade i Ruslands historie.

I mellemtiden har informationerne om den kinesiske politik med den Nye Silkevej og den nye model for internationalt samarbejde, som BRIKS-staterne i et utroligt tempo opbygger, bredt sig i vigtige industri- og militærkredse i mange europæiske stater bag kulisserne – på trods af de vestlige mediers udbredte censur, der stadig finder sted. Frem for alt i den tyske middelstand har den bitre erkendelse meldt sig, at sanktioneerne mod Rusland har skabt et dybt indsnit i deres eget kød, med tilbagegangen i eksporten på 35 %, mens USA – der forlanger, at Europa forordner sanktioner imod Rusland – samtidigt øgede deres eksport til Rusland med 17 %.

I stadigt videre kredse udbredes ligeledes kendskabet til den nye form for internationalt samarbejde mellem BRIKS-staterne og et stort antal yderligere nationer, der ikke alene virkeliggør fælles infrastrukturprojekter og talrige samarbejdsaftaler, frem for alt inden for højteknologiske områder, men også tilbyder alle nationer en inkluderende model for samarbejde inden for såvel økonomiske som finansielle områder, som repræsenterer et bevidst og klart alternativ til geopolitisk konfrontation mellem blokkene.

Det seneste eksempel på denne totalt forandrede dynamik udgøres af den indiske premierminister Narendra Modis tredages statsbesøg i Kina, hvor man vedtog 24 omfattende samarbejdsaftaler og en fortsat intensivering af partnerskabet mellem de to nationer. De kinesiske medier understregede, at styrkelsen af partnerskabet mellem Kina og Indien ikke alene stimulerede begge de to, fremvoksende landes økonomi, men også lovede godt for regionen og den øvrige verden. I betragtning af en fælles befolkning på 2,5 mia. mennesker er den fælles udvikling af disse to nationer i sig selv en god nyhed. Præsident Xi understregede, at de to nationaløkonomier mere og mere ville supplere hinanden og desuden ville være de to lokomotiver for vækst, på hvilke den regionale udvikling og udviklingen af verdensøkonomien beroede.

Kina har gentagne gange indbudt USA og andre, store nationer til at samarbejde med denne inkluderende, økonomiske model og de nye banker, som AIIB (Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank) og den Nye Udviklingsbank («BRIKS-banken»), om en politik til gensidig fordel – altså den såkaldte win-win-strategi; frem for alt udgør det et nyt koncept for samarbejde mellem store nationer, der er baseret på fuldkommen respekt for den gensidige suverænitet og det herskende samfundssystem. Den tyske industri ville for længst være brudt sammen, hvis der ikke bestod en voksende, økonomisk relation til Kina, og Indiens ligeledes signifikant stigende betydning er ikke først kommet i fokus siden den seneste Hannovermesse. Hvad er det så, der forhindrer Tyskland og de andre europæiske nationer i at gøre det, der ligger i deres egen interesse – nemlig, sammen med BRIKS-staterne, at komplettere dette nye verdensøkonomiske og verdensfinansielle system, dette alternativ til den transatlantiske verdens bankerotte kasinomodel, et alternativ, der er orienteret mod realøkonomi og det almene vel?

Hvis Tyskland ville gå foran, ville resten af Europa følge efter lige så vel, som det nu er tilfældet med tugtemester

Schäuble og hans fordømte nedskæringspolitik over for Grækenland. En klar, europæisk politik for en ny fredsorden for det 21. århundrede, som er grundlaget i strategien for den Nye Silkevejspolitik, der er inkluderende for alle verdens stater, ville også være den bedste støtte til, at USA kan finde vej tilbage til sin karakter af republik sådan, som det oprindeligt blev grundlagt under den amerikanske revolution og forfatning, og i traditionen efter Benjamin Franklin, Alexander Hamilton, John Quincy Adams, Abraham Lincoln, Franklin D. Roosevelt og John F. Kennedy.

Lydighed som forhåndsindstilling – hele vejen til verdenskrigen?

Den tænkende del af det tyske etablissement og velmenende, såkaldte almindelige borgere er absolut i stand til at erkende, at BRIKS-staternes nye, økonomiske koncept repræsenterer et virkeligt fremtidsperspektiv. Men det, som forhindrer, at man aktivt forfølger sin egen interesse, er en ligefrem skizofren forhåndsindstilling med i lydighed at opføre sig i konformitet med den politiske korrekthed i den nye Kolde Krig med Rusland. Og det hører med til denne regel for, hvad der må siges, at Rusland var aggressoren i Ukraine, at Putin var ansvarlig for en »kriminell og folkeretsstridig annektering af Krim«, som Merkel atter understregede det i Moskva.

Sandheden er tværtimod, at Rusland, efter en lang række af forsøg på regimeskift gennem farverevolutioner, som Victoria Nuland & Co. finansierede, og NATO's udvidelse mod øst, reagerede på, at USA af geopolitiske grunde anstiftede et statskup i Kiev, der udgjorde en substantiel trussel mod Ruslands sikkerhedsinteresser. Rusland intervenserede bogstaveligt talt i sidste øjeblik for at forhindre, at NATO fik kontrollen over Krim, og dermed over russernes adgang til Sortehavsflåden, et forløb, som selv George Friedman fra den

amerikanske tænketank »Stratfor« understregede, ville have gjort Rusland umulig at forsvare.

Ved fru Merkel det? Hvis hun ikke ved det, bør hun ikke beklæde kanslerembedet. Hvis hun ved det, og alligevel taler om »kriminell annektering af Krim«, så burde det tilføje et par ekstra meter til hendes næse, som, gennem hendes udtalelser om samarbejde med NSA, allerede burde vokse sig til en meget lang tud.

Men hvorfor underkaster så mange, i øvrigt udmærket begavede tyskere sig denne politiske korrekthed med den nye Kolde Krig, som i værste fald inden for kort tid kunne føre til Tysklands og hele verdens totale udslettelse i en atomkrig? Hvorfor bedrager de sig selv efter mottoet: »Jeg er lille, mit hjerte er rent, og vi forsvarer jo blot de vestlige værdier, som demokrati og menneskerettigheder?« Af hjertets fejhed – og fordi det er vigtigere at tilhøre »klubben« og nyde godt af alle de privilegier, som er forbundet med dette, end at ville erkende sandheden, og efterfølgende eventuelt at måtte forsvare den.

70-års dagen for nationalsocialismens totale nederlag er måske et godt tidspunkt til at erindre sig, at det netop var denne fejhed, som i 1930'erne fik mange tyskere, der slet ikke var nationalsocialister, til alligevel at blive til medløbere, idet de skridt for skridt reducerede, og slutteligt opgav, deres modstand mod Hitler. Det amerikansk støttede statskup i Kiev har uden for enhver tvivl bragt ukrainske fascister, der åbenlyst bekender sig til Stepan Bandera og benytter hagekorslignende symboler, til magten. Bør det ikke forurolige os? Men det bestrides, altid efter devisen: Vore fascister er gode fascister.

Men hvad ville der ske, spørger den kiksede, tyske intellektuelle, hvis det skulle komme til en militærkonfrontation over Ukraine? Har vi da ikke brug for NATO's beskyttelse?

Hvis tyskerne holder fast i denne fejlagtige tænkemåde, er vi snart alle døde. Og hvordan skal vi naivt tro på, at fru Merkel i et sådant tilfælde vil huske på sin embedsed, efter at hun åbenlyst har lært at spille så godt skuespil – »Udspionering blandt venner går slet ikke« – at man måske skulle indstille hende til en Oscar. Eller i det mindste til en kabaret-pris.

For nu at adressere et andet, meget vigtigt aspekt: Den hjertegribende flygtningekatastrofe, hvor en million mennesker allerede er flygtet, og hvor, iflg. Amnesty International, yderligere 57 millioner i den nærmeste tid kunne flygte, er frem for alt et resultat af krige, der var bygget på Blairs og Bush' løgne. Den eneste, indlysende løsning ligger i den omfattende Marshallplan for Afrika, Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien – men som, under de aktuelle omstændigheder, kun kan virkeliggøres gennem samarbejdet med BRIKS-staterne.

Spørgsmålet er altså: Er vi tyskere stadig et folk af digtere og *tænkere* – eller en Pinocchio-fanklub? Lad os være optimistiske og beslutte os for den første variant!

Titelbillede: Specialrapport:

Et økonomisk mirakel for Sydeuropa, Middelhavsområdet og det afrikanske kontinent.

Helga

Zepp - LaRouches

opfordring i New York til, at USA og Europa skal gå med i BRIKS, giver genlyd over hele verden

17. apr. 2015 – Ved et EIR-arrangement i New York City i går, udstedte Helga Zepp-LaRouche, stifter og forkvinde for Schiller Instituttet, en opfordring til, at USA og Europa allierer sig med BRIKS for udvikling på verdensplan. Hendes budskab blev rapporteret i dag af *Xinhua* nyhedstjeneste og er blevet udsendt over hele verden. I dagens udgave af *China Daily* har *Xinhua*s artikel titlen: »Amerika og Europa får besked på at arbejde sammen med BRIKS«.

Xinhua-artiklen er bevet bragt i Indien af *Hindustan Times Syndicate* og *Asia Pacific Daily News India*; i Afrika af *Namibias Presseagentur (NAMPA)* og mange andre steder. Den cirkulerer på fransk. Den blev bragt på russisk i on-line-publikationen *Ftimes*, der har base i Kazan. Artiklen havde et fotografi fra et møde den 16. april i Washington, D.C. mellem officielle repræsentanter fra BRIKS, med titlen, »Finansministre fra BRIKS og Centralbankchefer mødes«.

Gårsdagens EIR-seminar på Manhattan med titlen **»BRIKS-processen skrider frem: Dannelsen af en ny, international orden for menneskeheden«**, sammenbragte repræsentanter fra erhverv og fagforeninger, universiteter i området og de skønne kunster, og fra 13 konsulater og missioner fra mange kontinenter. Foruden hovedtalen af Helga Zepp-LaRouche talte også Benjamin Deniston om videnskaben om at løse ferskvandskrisen i verden.

Teksten til *Xinhua*s artikel fra 17. april lyder i sin helhed:

Amerika og Europa fik besked på at arbejde sammen med BRIKS

Et fuldstændigt nyt økonomisk system, initieret af BRIKS, er ved at vokse frem med ekstrem høj fart, sagde en international tænketank torsdag og tilskyndede indtrængende USA og Europa til at skrotte geopolitik og arbejde sammen med dem.

»BRIKS-nationerne, nemlig Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika, er gået sammen for at forfølge en politik med økonomisk udvikling, ikke alene for deres individuelle lande, men til gavn for folk i alle nationer«, sagde Schiller Instituttet, en tænketank, der har hovedkvarter i både Tyskland og USA, i en rapport, der blev udgivet her på et seminar.

I modsætning til Trans-Pacific Partnership (TPP), som Obamaregeringen er fortalere for, og som ekskluderer Rusland og Kina, så er de BRIKS-relaterede initiativer, inklusive det kinesiske forslag om et Frihandelsområde for Asien og Stillehavsområdet, inkluderende, sagde tænketanken.

På seminaret talte Helga Zepp-LaRouche, tænketankens stifter, i meget rosede vendinger om BRIKS og sagde, at den markedsblok, der var ved at vokse frem, »har initieret et helt nyt, økonomisk system«, der i sin natur er et win-win-system.

Ved vidt og bredt at udbrede en rute for opbygning af den nye, økonomiske verdensorden arbejder BRIKS-nationerne hen imod reel, økonomisk udvikling, komplet med nye kreditinstitutioner og store, højteknologiske projekter for at hæve alle de deltagende landes velfærd, sagde stifteren.

Hun brugte også sin magt og indflydelse til støtte for andre initiativer, som Kina har foreslået, inklusive Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og oprettelsen af en

Silkevejs-Udviklingsfond. Disse initiativer tilsigter at søge resultater, der er til gensidig gavn, og er ikke af geopolitisk natur, sagde hun.

I stedet vil de skabe et opsving i realøkonomien gennem at finansiere opbygning af infrastruktur, som er af særlig stor betydning i betragtning af, at den nuværende kasinoøkonomi skaber en masse bobler og øger svælget mellem de rige og fattige i hele verden, anså hun.

»Den amerikanske regering foretog et enormt fejlskøn og lagde pres på allierede og udviklingslande for under ingen omstændigheder at blive en del af AIIB«, sagde hun.

Tænk tanken opfordrede USA og Europa til at forlade fortidens destruktive politik, der førte til de to Verdenskrige, og gå med i det win-win-perspektiv, som BRIKS præsenterer. »Det er et spørgsmål om liv og død«, sagde Zepp-LaRouche.

Executive Intelligence Reviews 370 sider lange rapport med titlen »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen« blev i mellemtiden også præsenteret på seminaret, sponsoreret af *EIR*.

Nicolaus Cusanus' mission: BRIKS og en ny, international orden for menneskeheden.

Hovedtale af Helga Zepp-LaRouche.

Lyder det ikke som sund fornuft? Giver det ikke mening, at alle disse lande slutter sig sammen, overvinder fattigdom,

overvinder sygdom, har en fælles fremtid ... at forsvare vores menneskehed imod alle farer og definere den næste fase og epoke i menneskets evolution ...?

Download (PDF, Unknown)

Schiller Instituttet sender åbent brev til regering og Folketing: Danmark skal gå med i Asiatisk Infrastruktur- Investeringsbank, AIIB

Frederiksberg, den 23. marts 2015

Åbent brev til den danske regering og Folketinget

Følgende brev blev sendt til en række ministre og Folketingsudvalg:

I løbet af de seneste 10 dage har Storbritannien, Tyskland, Frankrig, Italien, Schweiz og Luxembourg tilmeldt sig som grundlæggende medlemmer af Den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, sammen med 25-30 asiatiske lande. Der er nu kun en uge til, at fristen for, at lande kan tilmelde sig som grundlæggende medlemmer udløber den 31. marts 2015, så Danmark bør få sin ansøgning af sted hurtigt.

Mens den transatlantiske økonomi og finansverden synker stadig

dybere ned i depressionen, har BRIKS og Asien med Kina i spidsen stået for et stadig tættere samarbejde om økonomisk vækst og udvikling. Kina spiller en voksende rolle som kreditskaber til store infrastrukturprojekter og har været drivkraften i etableringen af AIIB som et nøglested til at diskutere fælles projekter mange lande imellem. Er man med i AIIB som grundlæggende medlem, har man pludselig en fuld stemme i et af de vigtigste økonomiske fora, verden har i den kommende tid.

Danmark skal sørge for at komme om bord, inden skibet lægger fra kaj. Vi må inden for den næste uge gøre Storbritannien, Tyskland, Frankrig, Italien, Schweiz og Luxembourg selskab sammen med de mange asiatiske lande i AIIB. Vi kan jo så håbe, at USA beslutter sig for også at tage imod det gode tilbud, men det ville være tåbeligt at lade vores deltagelse være betinget af den amerikanske holdning.

Med Venlig Hilsen

Tom Gillesberg

Formand for Schiller Institutet i Danmark

Truslen om atomkrig skaber

hovedoverskrifter i danske medier efter udtalelser fra den russiske ambassadør til Danmark

København, 21. mrs. 2015 – En kronik, der advarer om Danmarks deltagelse i NATO's missilforsvarssystem, skrevet af den russiske ambassadør til Danmark, Mikhail Vanin, med titlen »Danmark og missilforsvar: Helliger målet midlet?«, samt et interview med ambassadøren om hans kronik, har gjort truslen om atomkrig til forsidehistorie i Danmark i dag. Både kronikken og interviewet blev publiceret i Jyllandsposten.

I kronikken erklærede Vanin, at alt imens det ikke er sandsynligt, at en 'slyngelstat' ville angribe Europa med atomvåben, så burde der, såfremt systemet virkelig var rettet mod angreb fra 'slyngelstater', være et fælles russisk-NATO-system. Han fremførte, at missilforsvaret hverken var kun regionalt eller kun til forsvar. Enhver opbygning af et »forsvarspotentiale« ville ændre den strategiske stabilitet i Europa og udgøre en »direkte trussel mod den eksisterende atomvåbenbalance«. Han opfordrede den danske befolkning til at lægge pres på sine politikere for at omstøde beslutningen om at blive en del af missilforsvarssystemet – der ville gøre et par af flådens skibe til radarstationer i systemet.

Det var imidlertid den del, der handlede om interviewet om kronikken, der har fremkaldt en reaktion – det afsnit, hvor ambassadør Vanin erklærede: »Hvis Danmark tilslutter sig missilskjoldet, der er styret af USA, betyder det, at danske krigsskibe vil blive mål for russiske atomvåben. Det er meget vigtigt at vide dette. Jeg tror ikke, danskerne fuldt ud forstår situationen. Det vil være skadeligt for relationen mellem vore lande, og der vil være konsekvenser, hvis I bliver

en del af det globale missilforsvarssystem under amerikansk lederskab. Alle, der bliver en del af dette system, vil efterfølgende blive mål for russiske, ballistiske missiler. I vil blive en del af truslen mod Rusland.«

Han sagde, at Rusland har avancerede atomvåben, der kan gennemtrænge både det nuværende system og fremtidige systemer. Ambassadør Vanin besvarede et spørgsmål med, at han ikke mener, vi er på vej ind i en ny kold krig, men at »det er et spørgsmål om geopolitisk indflydelse, og et spørgsmål om, hvad der er rimeligt mht. internationale relationer – et spørgsmål om, hvordan verden skal organiseres.«

Den danske udenrigsminister Martin Lidegaard erklærede, at ambassadørens erklæringer er fuldstændig uacceptable, men han ville ikke kalde ham til møde. Udenrigsministeriet har videregivet ministerens reaktion til den Russiske Ambassade.

Der er kommet erklæringer fra russiske eksperter, militærekspertter og andre politikere hele dagen. En militærekspert sagde, at der ikke er nogen umiddelbar trussel om atomkrig, og at ambassadøren blot sagde, hvad man allerede vidste. Tidligere danske udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen sagde, at situationen er farligere nu end under den kolde krig. I en diskussion med tidligere danske udenrigsminister Mogens Lykketoft, erklærede en af dem, at [tidl. amerikanske præsident] Reagans forslag til et missilforsvar forårsagede Sovjetunionens sammenbrud. (Det blev ikke sagt at Reagans SDI forslag var faktisk for en fælles USA-Sovjet program. Denne gang blev det afvist af Sovjetunionen.) Der har også været en debat i medierne om, hvorvidt ambassadøren selv har taget dette initiativ, eller, hvad der er mere sandsynligt, at han udfører direktiver fra Moskva.

Schiller Instituttet har advaret om, at kombinationen af etableringen af NATO's missilforsvarssystem i Europa, NATO's og EU's udvidelse mod øst og krisen i Ukraine har skabt en

konfrontationskurs mod Rusland, der kunne ende i krig – endda atomkrig. Vi må ændre denne politik, der er i færd med at føre direkte til økonomisk kollaps og atomkrig, og erstatte den med Schiller Instituttets politik for fred gennem økonomisk udvikling.

Foto: Forsvarets tre fregatter, F 361 Iver Huitfeldt, F 362 Peter Willemoes og F 363 Niels Juel, er de største, hurtigste og mest slagkraftige i Søværnet nogensinde.

Lyndon LaRouche: Spørgsmålet om Tysklands rolle

15. marts 2015 – Det prisværdige bidrag, der kommer til udtryk i den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeiers tale den 12. marts, 2015, opfylder ikke desto mindre ikke de afgørende træk, der faktisk kræves. Disse fremlægger jeg derfor, som følger:

Fakta er, at betingelserne på den beboede planet, Jorden, har nået et punkt, hvor idéen om den beboede planet, i sin helhed, må respondere til Johannes Keplers principper, som, faktisk universelt, skal tages i betragtning som den korrekte idé om den måde, hvorpå planeten i sin helhed skal organiseres.

Et overblik over de øjensynlige traditionelle idéers gamle vaner lever ikke op til dette kriterium, endda i katastrofal grad. De europæiske traditioners nuværende, nominelle

standarder er ikke længere i overensstemmelse med mønstret for hverken de øjensynlige »traditionelle« eller andre medier. Det, der på det seneste har været de traditionelle standarder for politisk-økonomisk udtryk, har den uheldige virkning at kræve, at betingelserne for et moderne system for praksis skal være underkastet udtryksformer, der er fastlåst i nutidige former, men som rent faktisk, i deres natur, nu er værre end de forældede.

Jeg forklarer, som følger:

Den nuværende, finansielle praksis' ondskab

Den finansielle praksis, der for tiden har været den dominerende i USA og Europa, har på det seneste, i al korthed, beroet på standarder, der er ren åger, som illustreres af virkningerne af en generel praksis for en rent finansiell praksis, som værende baseret på finansiell åger som sådan. Især har udtryk for ren finansiell spekulation som sådan taget overhånd over det, der var de faktiske, relative fysiske værdier i en opadgående tendens inden for virkelig, fysisk produktion.

Praksissen med evindeligt successivt reducerede videnskabelige rater af menneskelig produktivitet per person, i relation til nominelle, overvejende spekulative produktionsomkostninger, for begges vedkommende med hensyn til nettoresultatet pr. person, i Europa og USA, eksemplificerer den tilsvarende, faktisk parallelle nedgang i både standarden for husstandsindkomster, såvel som også i nettoproduktiviteten per person. Historien omkring et hundrede års generelle tendens, med hensyn til den faktiske, fysiske nettoproduktion, som er kommet til udtryk, siden begyndelsen af den forringede nettoproduktivitet pr. person, identificerer den triste

sandhed omkring den generelle, relative nedgang i energigennemstrømningstætheden, i produktionsprocessen, per person, hos den generelle befolkning i det transatlantiske område, per person, der tilsammen har frembragt et brændende begær efter termonukleart mord over hele planeten.

De kollapsende rater af nettoproduktionen af de virkeligt fysiske værdier, i tendensen i de amerikanske og europæiske økonomier, bevidner således rent faktisk de ægte, relative værdier. Det drejer sig især om den nedgang, der har været i raterne af den menneskelige nettoproduktivitet per person, som er blevet påvirket af nedgangen i den fysiske produktivitet per person gennem den stadigt accelererende forringelse af den nødvendige provision af en generel rate af øget, menneskelig produktivitet, per person.

Eksemplet med Kinas himmelstormende fremskridt i dag, og de hermed relaterede, opadgående fysisk-økonomiske elementer af Kinas relativt enestående præstationer, er nu især vedkommende.

Udfordringen fra Kina

Kina er i øjeblikket enestående på grund af sine aktuelle, progressive præstationer i rummet i vort Solsystem. Dets præstationer i denne henseende, både med hensyn til Månens rolle og hermed relaterede spørgsmål, udgør implicit også et punkt af afgørende interesse for dets forbindelse med de enestående præstationer, der hidtil er kendte og dem, der er udsigt til, i forbindelse med dets opdagelse af de mest afgørende træk ved selve Solsystemet. De nuværende karaktertræk, der eksisterer i menneskehedens relation mellem udviklingen af samfundet, og Solsystemets relation til menneskehedens egen udvikling, må anses for at være indbyrdes forbundne for skabelsen af fremtiden, ikke så meget med hensyn til det enkelte individ, men for menneskehedens fremtidige

behov. Således er det dødelige, menneskelige individ delagtig i en mission for skabelsen af fremtiden, ligesom også Jeanne d'Arcs mission, og hendes efterfølgere Nicolaus Cusanus' og Johannes Keplers mission, var det. Deres skæbnemæssige bestemmelse af menneskehedens nu aktuelle fremtid ligger ikke i menneskets faktiske kødelige eksistens, men i det faktum, at mennesket dengang havde en nødvendig, fremtidig eksistens. Det afgørende i dette spørgsmål er ikke, hvad det menneskelige individ har opnået, men er skønheden af det, som det menneskelige individ har kæmpet for, skulle blive opnået. Den fremtidige mission af enhver, der tjener sagen om sin egen eksistens, ligger inden for den fremtid, som deres eksistens udtrykker gennem og for menneskehedens mission, sådan, som det var frugten af geni såvel som af martyrium, og sådan, som det i denne forbindelse også gælder for Kina, i dag.

Den nuværende valgmulighed for hele den værdige menneskehed ligger i det væsentlige i at skabe en bedre fremtid for hele menneskeheden, i muligheden for at virkeliggøre den tilsyneladende umulige nødvendighed, som udgør de sødeste af de opnåede drømme, som menneskeheden har opnået: for erkendelsen af, at hele menneskehedens fremtid, er det tilsyneladende umulige.

[Se LPAC-flyveblad her](#)

Helga Zepp-LaRouche: EU-magtopgør med Grækenland

og Rusland styrker BRIKS-organisationen!

Grækenland og Cypern kunne repræsentere en bro mellem EU og Rusland, da relationerne mellem disse to stater og Rusland aldrig har haft den negative karakter, som de har haft i de andre EU-stater. De ville begge ganske vist forblive som medlemmer af EU, men de har også rent historisk dybe relationer til BRIKS-staterne. Til Indien, f.eks., har der siden antikken bestået nære relationer, lige såvel til Kina, fra den tid, hvor de begge var store kulturer, Kina for Asien og Grækenland for Europa – henover tre til fire tusinde år. Og med Rusland er der ligeledes dybe historiske, kulturelle og religiøse forbindelser.

7. mrs. 2015 – Det desperate skridt fra ECB-chef Mario Draghi, hvor han vil oversvømme Eurozonen med 1, 14 bio. Euro i den såkaldte »kvantitative lempelse« samtidig med, at Grækenland og Cypern udelukkes af denne tvivlsomme pengevelsignelse[1], vil vise sig at fremskynde det transatlantiske finanssystems sammenbrud. Den samtidige optrapning af provokationerne mod Rusland gennem NATO-manøvrer i Sortehavet, samt den fremskudte udstationering af NATO-tropper og tungt militærustyr i De baltiske Stater på Ruslands grænse, hænger direkte sammen med truslen om finanssystemets umiddelbart forestående bankerot.

I begge tilfælde – både den hårde linje over for Grækenland og optrapningen mod Rusland – drejer det sig til syvende og sidst om et bluff. Grækenland skal tvinges til fortsat at holde fast i Trojkaens nedskæringspolitik, uagtet den kendsgerning, at denne morderiske politik er blevet fravalgt af den græske befolkning i et demokratisk valg. Klaus Regling, chef for den Europæiske Stabilitetsmekanisme (ESM), understreger: »Grækenland må tilbagebetale hele denne kredit. Det er, hvad vi forventer, og der er intet forandret i det.« Hverken den kendsgerning, at kun 3 % af denne kredit er forblevet i

Grækenland, mens resten derimod kom de europæiske banker til gode, og heller ikke resultatet af et demokratisk valg, som klart har sagt nej til en politik, der har skrumpet den græske økonomi med mere end en tredjedel, og som slår befolkningen ihjel, synes åbenbart at interessere ham.

Som medlem af det finansielle etablissement er han derimod vidende om, at såvel en græsk udtræden af euroen som en nedskæring af gælden, som Tsipras har krævet, ved en forbliven i Euroen, ville have Eurozonens, City of Londons og Wall Streets øjeblikkelige kollaps til følge, for den totale gældspyramide, inkl. den seksten-cifrede (!) derivatboble ville eksplodere. Trojkaen har naturligvis en massiv interesse i, at Tsipras-regeringen ikke får sine krav gennemført, fordi de frygter den positive signalvirkning på Italien, Spanien, Portugal, Irland og Frankrig, som ville udgå fra Grækenlands succes, mere, end Djævelen frygter vievand. Og det tyske Finansministerium undså sig ikke for at besvare en forespørgsel om dette fra den parlamentariske gruppe fra partiet Die Linke i Forbundsdagen med, at man, ud fra gældskonferencen for Tyskland i London i 1953, ikke kunne drage nogen følgeslutninger for en sådan konference for Grækenland, da man jo ikke kunne vide, hvordan den tyske økonomi ville have udviklet sig i '50'erne uden denne konference!

Men sandheden er tværtimod, at Konrad Adenauer og Hermann Abs udmærket vidste, at der ikke ville have været noget tysk, økonomisk mirakel, hvis Tyskland dengang ikke havde fået eftergivet 60 % af sin totale gæld, og den resterende tilbagebetaling ikke var blevet knyttet til eksportoverskuddet. Frem for alt var de, til forskel fra den nuværende besætning i Finansministeriet, kompetente og havde Tysklands interesser på sinde.

NATO-konfrontation over for Rusland

Den samme konfrontationsstrategi, som man, i betragtning af den højspændte situation, kun kan opfatte som en provokation, kommer til udtryk i NATO-manøvrerne i Sortehavet, som er påbegyndt med den bulgarske, rumænske og tyrkiske marine. Man træner bl.a. forsvaret mod angreb fra luften såvel som fra ubåde eller mindre skibe. Samtidig afholder Rusland manøvrer, hvor, frem til 10. april, 2.000 soldater deltager i luftværnsøvelser og kamptræning, først og fremmest i det sydlige Rusland og i Nordkaukasus, og hvor også militære støttepunkter på Krim, i Armenien og Georgien indgår.

Med hensyn til de stadig mere højrøstede krav fra den britiske regerings side og fra republikanernes side i USA om en bevæbning af den ukrainske hær med »dødbringende våben«, den fremadskridende, fremskudte udstationering af NATO-tropper og hovedkvarterer i de østeuropæiske stater langs med Ruslands grænse, så nærmer vi os hastigt en »omvendt Cubakrise«, som William Polk, den tidligere militærrådgiver til præsident Kennedy på den tid, i disse dage skriver. I modstrid med de løfter, der blev givet af den tidligere, amerikanske udenrigsminister, James Baker jr., har man integreret det ene, forhenværende sovjetiske land og Warszawapagt-land efter det andet i NATO, og nu er man i gang med det i Ukraine; visse indflydelsesrige amerikanere har allerede foreslået, at man skal fortsætte fremad, helt til »Moskvas porte«. Bevæbningen af Ukraine er et yderligere skridt i denne retning. Desuden er det umuligt at bevæbne Ukraine så meget, at de kan udligne den russiske militærmagt; man nærer altså de urealistiske forventninger i Ukraine, men lancerer samtidig aktioner, der ville blive betragtet som offensive af Rusland, og som Rusland ville føle sig tvunget til at reagere på. Det kunne alt sammen føre til en krig, som ingen kan ønske. Rusland kan lige så lidt acceptere, at Ukraine bliver medlem af en fjendtlig militæralliance, som USA ville have tilladt, at Mexico var blevet medlem af Warszawa-pagten.

En hel række af militærekspertter går, i ikke-officielle

samtaler, ud fra, at den nuværende konfrontation mellem NATO på den ene og Rusland og Kina på den anden side har direkte kurs mod en sådan omvendt Cubakrise, men at, i betragtning af den manglende, røde telefon mellem Obama og Putin, og frem for alt den illusion, at man kan vinde et nukleært førsteangreb, faren for en fejlberregning er ekstrem høj, og at hele denne politik vil føre til menneskehedens udslettelse.

Den truende kulisse, der således er opbygget, skal formidle budskabet: Enten kapitulerer Rusland og Kina, eller også er man parat til at gennemføre spillet med »dødsførsel«[2] til den bitre ende, altid med den antagelse, at den anden side i sidste øjeblik kapitulerer. Men netop denne mulighed har Rusland og Kina med al tydelighed udelukket. Chefen for Centralkommandoen for den russiske Strategiske Missilstyrke (SMS), generalmajor Andrei Burbin[3], har netop i et interview bekræftet Ruslands parathed til, i tilfælde af et angreb på landet, at gennemføre et modangreb med strategiske atomvåben. Enhver »utopisk« militærplan om en »begrænset atomkrig« eller et forsøg på, efter »Prompt Global Strike«-doktrinen, at udbombe den russiske gengældelseskapacitet med konventionelle våben, ville blive besvaret med et gengældelsesangreb med interkontinentale ballistiske missiler mod USA.

»Plan B«

Den græske finansminister Varoufakis omtalte for nylig, at der var en Plan B for det tilfælde, at Grækenland af ECB blev afskåret fra kreditlinjer. Udenrigsminister Nikos Kotzias fortalte, hvori dette alternativ består: Grækenland og Cypern kunne repræsentere en bro mellem EU og Rusland, da relationerne mellem disse to stater og Rusland aldrig har haft den negative karakter, som de har haft i de andre EU-stater. De ville begge ganske vist forblive som medlemmer af EU, men de har også rent historisk dybe relationer til BRIKS-staterne. Til Indien, f.eks., har der siden antikken bestået nære

relationer, lige såvel til Kina, fra den tid, hvor de begge var store kulturer, Kina for Asien og Grækenland for Europa – henover tre til fire tusinde år. Og med Rusland er der ligeledes dybe historiske, kulturelle og religiøse forbindelser.

Netop i dette forsøg ligger chancen for at imødegå den vanvittige kurs mod selvødelæggelse, som vi i øjeblikket synes at være fast besluttet på at følge, med et fornuftigt alternativ. EU's brutale konfrontation over for Grækenland er en gyde, for enden af hvilken den sandsynlige udslettelse af menneskeheden i en atomkrig vil stå. Hvis vi i stedet tager imod Grækenlands tilbud, kunne vi via denne bro finde vejen til samarbejde med BRIKS-staterne i et nyt økonomisk system, som i øjeblikket virkeliggøres af disse stater i højt tempo.

Vi har ikke kun brug for en gældskonference for Grækenland i samme tradition som Londonkonferencen i 1953 for Tyskland, men derimod også for en gældskonference for hele Europa, og derudover for hele det transatlantiske system.[4] Det første skridt må være realiseringen af et system for bankopdeling, i traditionen efter Glass/Steagall-loven, sådan, som det blev gennemført af Franklin D. Roosevelt i 1933[5], og hvor den hidtil ubetalelige del af gælden og derivatboblen afskrives. Dernæst må det nuværende, monetaristiske system erstattes af et kreditsystem, der atter sætter realøkonomien, og dermed menneskene, i centrum for politik og økonomi. Og efter denne absolut nødvendige udrensning vil den transatlantiske sektor have alt at vinde, hvis den samarbejder med BRIKS-staterne, og frem for alt Kina og præsident Xi Jinpings »win-win«-politik, om bygningen af den Nye Silkevej.[6]

Tyskland har nøglerollen i denne opblødning. Hvis vi beslutter at samarbejde med BRIKS-staterne om bygningen af den Nye Silkevej, vil hele Kontinental-Europa følge efter – og det vil også være den eneste løftestang, der kan føre Amerika tilbage til sin bedste tradition som Den amerikanske Revolutions republik.

Vi har alle ansvaret for at vælge menneskehedens fremtid.

[1] Se 6. mrs.: 'Draghi annoncerer kvantitativ lempelse, men udelukker Grækenland og Cypern, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=5370>

[2] Eng. 'chickengame'; når to biler i en konkurrence om, hvem der først taber modet, kører frontalt mod hinanden, indtil den ene viger – 'kyllingen' – eller de begge bliver dræbt!

[3] Se 6. mrs.: 'EIR Internationalt: Lyt til disse russiske advarsler – De kan måske redde dit liv', <http://schillerinstitut.dk/si/?p=5362>

[4] Se 23. jan.: 'EIR Fokus: Et græsk forslag: Sammenkald til en europæisk konference om statsgæld', <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4759>

[5] Se: 'Hovedartikel: 80-års-dagen for Glass/Steagall: Franklin D. Roosevelts 100 dage', <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3063>

[6] Se Nyhedsorientering, februar: Helga Zepp-LaRouche: 'Byg Verdenslandbroen for verdensfred', <http://schillerinstitut.dk/si/?p=5342>

**Fra LaRouche 3. marts 2015:
LaRouche fordømmer aftalt**

spil mod Putin for Nemtsov- mordet; konfronterer Obama

Den amerikanske økonom Lyndon LaRouche fordømte i dag det svindelagtige forsøg på at kaste mistanke på den russiske præsident Vladimir Putin for mordet på den russiske, liberale politiker Boris Nemtsov natten mellem 27. og 28. februar. LaRouche hævdede faktisk, at mordet på Nemtsov simpelt hen var en provokation, rettet mod Putin, som han havde sagt, lige siden mordet blev kendt. Beviserne er endegyldige, og spillet handler om liv eller død: fred eller krig. Under disse omstændigheder har Obama, gennem sin opbakning til dette aftalte spil i et interview med Reuters i går (2. mrs.), gjort sig fortjent til, som USA's sidste forsvarslinje, omgående at blive afsat fra embedet.

For det første er der mht. mordet på Nemtsov ingen fornuft i at hævde, at Nemtsov repræsenterede nogen som helst trussel mod Putin, med hans 87 % 's popularitetsrate. Hvem kan benægte, at Nemtsov fuldstændig havde miskrediteret sig selv gennem sin rolle i Jeltsinregeringen, da vestlige spekulanter ødelagde Rusland, eller at Nemtsovs støtte i befolkningen var minimal på det tidspunkt, hvor han blev dræbt?

Den fremtrædende franske økonom og Ruslandsekspert, Jacques Sapir, udlagde i dag en analyse med titlen, »Hvem kastede mistanke på Vladimir Putin?« Den viser på den ene side, at mordet på Nemtsov var en professionels værk, som et lejemord, men at mordet på den anden side var iscenesat i fuld offentlighed, bogstavelig talt lige under Kremls vinduer, på en sådan måde, at det i vidt omfang gjorde faren for morderne og hele operationen større – for netop at kaste mistanke på Vladimir Putin.

Blandt sine øvrige betragtninger siger Sapir, at nedskydningen bagfra indebærer, at man fuldstændig har identificeret målet,

og fremgangsmåden indikerer en ekspertise, der kun er forenelig med et lejemord; risikoen for at ramme forbi eller forvolde skader, der ikke er dødelige, er høj. Bemærk antallet af skud, otte eller flere, at der ikke blev givet et nådeskud (coup-de-grace), samt den kendsgerning, at Nemtsovs ledsager ikke blev skadet.

»Fra dette standpunkt under man sig over, at man ikke ventede, til Nemtsov var kommet hjem? Det klassiske lejemord sker et sted, hvor man er sikker på at finde offeret: trappeopgangen i den bygning, hvor offeret bor, eller netop, som offeret går ud af en restaurant. Det blotte valg af gerningsstedet kunne indikere en overlagt hensigt, som f.eks. at inddrage Putin i mordet. Det er under alle omstændigheder åbenlyst, at morderne løb en risiko, der synes at indikere en politisk hensigt. Det får alt samme en til at tænke på en fælde, en iscenesættelse.

Hvorfor skulle disse mennesker ønske at dræbe Nemtsov mere eller mindre direkte under Kremls vinduer?«

Denne pointe, som Sapir fastslår, bekræftes af en depeche fra Moskva fra en ikke navngiven, men troværdig korrespondent til den tidligere amerikanske ambassadør til Sovjetunionen Jack Matlock, og som på lignende måde skrev:

»Kremls mure og Bekhlimevskaja-tårnet udgør kulisserne med St. Basil-katedralen til højre. Man kan simpelt hen ikke forestille sig noget sted, der kunne inkludere flere symboler på den russiske stat. Det ligner aftalt spil.«

Sapir fortsætter:

»Hvordan skulle disse folk have indsamlet kendskab til Nemtsovs opførsel, efter han forlod restauranten med en pige ved sin arm? Igen her ville et mord ved Nemtsovs hjem have været meget mere fornuftigt. Og hvis pigen har forbindelse til drabet (selv om det ikke var direkte og ikke var med fuldt overlæg), så ville det have været nødvendigt med dybe forbindelser til Ukraine.«

(Mon disse forbindelser har forbindelse til viceudenrigsminister Victoria Nulands forbindelser til ukrainske nazister, kunne man spørge?)

Sapir miskrediterer fuldstændig den idé, at dette kunne have været et mord, der var dirigeret af Putin, og skriver:

»Medierne i Frankrig og i de vestlige lande har fremsat idéen om et mord, der var beordret af Kreml, eller af bevægelser med tæt forbindelse til Kreml. Vi vil med det samme sige, at den første hypotese ikke stemmer overens med gerningsstedet. Desuden er det svært at se, hvilken interesse den russiske regering skulle have i at få et medlem af oppositionen dræbt, bestemt en kendt modstander, men én, der var faldet i den politiske baggrund. Da Vladimir Peskov, talsmand for præsident Putin, sagde, at Nemtsov hverken repræsenterede en fare eller en trussel om magten, var det fuldstændig sandt. Og hvis vi forudsætter, at mordet på Nemtsov var et forsøg på at skræmme de andre i oppositionen, ville det have været langt enklere at ramme ham hjemme. Idéen om, at den russiske regering skulle have været direkte eller indirekte involveret, virker højst usandsynlig.«

Efter på samme måde at have miskrediteret idéen om, at Nemtsov blev dræbt af højreorienterede, russiske nationalister, skriver Sapir:

»Vladimir Putin og den russiske regering har omgående fremsat teorien om en provokation. Det er nemt at se, hvorfor denne hypotese appellerer til dem. Men man må være ærlig nok til at sige, at det er, hvad det er. Putin er faktisk målet for en intens og udbredt hadekampagne i de vestlige medier. Mordet på en person, der angiveligt skulle være en modstander, er simpelthen noget, journalisterne ikke kunne modstå. De reagerede med at beskyldte ham for alle synder på jordens overflade. Den kendsgerning, at Nemtsov var stærkt forbundet med en politik, der mislykkedes i '90'erne, og som førte Rusland til randen af sammenbrud, er blevet glemt. Den

kendsgerning, at Nemtsov har valgt at rådgive ukrainske regeringer under den Orange Revolution siden 2004, er blevet glemt. Mange mennesker, og ikke kun i Rusland, kunne have grund til at ønske Nemtsov død. Men alt dette er blevet glemt, og kampråbet lyder nu, »Putin er en morder«, eller »Putin har inspireret til Nemtsovs morder«. Det er simpelthen en skam, en forbandet skam. Men det er i overensstemmelse med den krig, de vestlige medier fører mod Rusland og Putin.«

Nu har Obama anbragt sig midt i dette aftalte spil med en erklæring til Reuters den 2. marts, som karakteriserer mordet på Nemtsov som

»en indikation på et klima, i det mindste internt i Rusland, hvor samfundsborgere, uafhængige journalister og folk, der forsøger at kommunikere på Internettet, i stigende grad har følt sig truet, holdt tilbage. Og den eneste information, som den russiske offentlighed kan få, er i stigende grad gennem statskontrollerede medier.«

»Det her betyder, at Obama skal væk«, sagde LaRouche.

»For det udgør vores forsvar at få Obama smidt ud. Og det ville redde USA. For USA's præsident afviste det ikke; han holdt ikke en sådan beskyldning tilbage, men tillod den at gå igennem. Her står vi, med en verden, der nu konfronteres med en trussel om atomkrig, global atomar krig, der aldrig før er sket i menneskehedens historie; og som præsident af USA læner man sig tilbage i stolen og lader udbredelsen af en falsk rapport af denne art gå upåtalte hen, og så har man rent taktisk indforskrevet sig til at blive smidt ud af embedet. Og det er, hvad vi burde gøre. Så den dumme skiderik vidste en ting: hvad det var, han gjorde. Og for at tillade det, tolerere det, og ikke træde frem og fornægte det, er han skyldig.

Vil du redde USA? Vil du redde civilisationen? Så er det, hvad du må gøre.«

Flere og flere advarsler om 3. Verdenskrig – En kronologi

2. marts 2015 – Der kommer flere og flere internationale advarsler om en atomar 3. Verdenskrig. Men de nævnes kun sporadisk i de etablerede medier. Vi offentliggør her en liste af links i kronologisk orden for at give jer lejlighed til selv at danne jer et billede af situationen. Listen omfatter også krigspartiets røster for at vise, hvordan ideologisk blindhed truer med at styrte verden ned i afgrunden.

Listen kommer fra [BüSo's](#) hjemmeside, Bürgerrechtsbewegung Solidarität, LaRouche-bevægelsens tyske søsterorganisation og tysk politisk parti med Helga Zepp-LaRouche som formand. Her kan du også høre hendes ugentlige onsdags-webcast.

Kære læser, medlem, abonnent: Situationen er meget, meget alvorlig, hvis vi ikke får stoppet det her. Gå med i det danske Schiller Institut, og kast dine kræfter ind, sammen med vore medkæmpere i Tyskland, [USA](#), [Frankrig](#), [Sverige](#) og mange flere lande, for at sikre, at den værste humanitære og kulturelle ødelæggelse i menneskehedens historie bliver stoppet i tide.

Vores formand, Tom Gillesberg, opfordrer konstant til, at vi får rejst en debat i samfundet om disse spørgsmål. Brug comment-funktionen her på hjemmesiden. Vi kan sætte jer i forbindelse med hinanden, så I f.eks. sammen kan skrive artikler til alle lokalaviser i landet, kontakte lokale

Radio/Tv-medier, arrangere orienteringsmøder i jeres lokalområde – vi skal nok komme – **OG FÅ EN OFFENTLIG DEBAT OM DISSE VIGTIGE SPØRGSMÅL I GANG!**

Danmark, hører du?

Vi har brug for penge til at arrangere den næste konference i Danmark og til løbende udgifter, tryksager osv., så vi kan gøre dette arbejde, der *ubetinget må gøres*. Alle Schiller Instituttets medarbejdere arbejder ulønnet. Åbn generøst din pengepung, bliv medlem/abonnent, eller send os et bidrag. Ring 35 43 00 17 og tal med Michelle Rasmussen, vores kasserer (og næstformand).

1. Consortium News 23.02.2015: Ready for Nuclear War over Ukraine?
2. CBC News 21.02.2015: Ukraine preparing for 'full-scale war,' says former envoy to Canada
3. National Press Club in Washington, D.C./LaRouchePAC 18.02.2015: Ambassador Jack Matlock: The Mistakes We Made with Russia and How to Stop Making Them
4. The Guardian 16.02.2015: West must learn to live with Putin, former MI6 head warns
5. Russia Today 16.02.2015: The wise men, please step forward – Edward Lozansky und Martin Sieff
6. Spiegel Online 10.02.2015: Victoria Nuland: Amerikas Krawall-Diplomatin
7. Spiegel Online 08.02.2015: Nato-Russland-Krise: Das nukleare Gespenst kehrt zurück
8. Project Syndicate 03.02.2015: Securing the Euro-Atlantic Community – Browne, Ivanov, Nunn
9. Moscow Times 26.01.2015: Ukraine Crisis More Dangerous Than Cold War – Igor Iwanow
10. Bulletin of the Atomic Scientists 22.01.2015: Press release: It is now 3 minutes to midnight
11. Spiegel Online 18.01.2015: Neue Snowden-Dokumente: Die

NSA rüster zum Cyber-Feldzug

12. Spiegel Online 16.01.2015: Gorbachev Interview 'I Am Truly and Deeply Concerned'
13. The Nation 10.12.2014: How the Obama Administration Learned to Stop Worrying and Love the Bomb – Theodore Postol
14. European Leadership Network 10.11.2014: Dangerous Brinkmanship: Close Military Encounters Between Russia and the West in 2014
15. Georgetown University 2013: The New Era of Nuclear Weapons, Deterrence, and Conflict – Keir A. Lieber and Daryl G. Press (pdf)
16. International Security 2006: The End of MAD? – The Nuclear Dimension of U.S. Primacy – Keir A. Lieber and Daryl G. Press (pdf)
17. Foreign Affairs 2006: The Rise of U.S. Nuclear Primacy – Keir A. Lieber and Daryl G. Press

Titelbillede: Guernica, Pablo Picasso

Helga Zepp-LaRouche: For store til at sætte i fængsel? Grækenland bliver bankernes Nemesis!

22. feb. 2015 – Den meget forskellige fortolkning af det kompromis, der fredag i sidste uge blev indgået mellem

Eurogruppens finansministre og den græske finansminister Yanis Varoufakis, antyder, at konflikten inden for kort tid vil vende tilbage for fuld styrke. Alt imens versionen i Eurogruppens offentlige erklæring hævder, at Grækenland har forpligtet sig til fortsat at holde sig til nedskæringsprogrammet og ikke indføre nye forholdsregler uden forudgående aftale med »institutionerne« – et nyt navn for Trojkaen – så skriver Syriza-avisen *I Avgi*: »En ny æra er begyndt – uden Memorandum, og uden Trojka. Nu har regeringen fire måneder til at udarbejde en ny aftale.« Det er altså muligt, at aftalen allerede sprænges på mandag, når Athen fremlægger sine ændringsforslag i Bruxelles. For på trods af den tvungne situation, som den nye, græske regering befinder sig i – de har trods alt ansvaret for en nødlidende befolkning – støder to fundamentalt forskellige, inkongruente geometrier her sammen. Som man kan læse i artiklen »[Grækenland vælger national overlevelse, ikke ødelæggelse](#)«, så har Grækenland overhovedet ingen legitim gæld til de europæiske institutioner. Diverse storbanker og hedgefonde manipulerer med deres spekulation miljøet for betingelserne for gældens tilbagebetaling, som Grækenland må opfylde, til skade for landet, og af de såkaldte redningspakkens penge forblev kun 3 % i Grækenland, mens resten strømmede tilbage til de europæiske banker.

I stedet for en plan for tilbagebetaling burde man indlede en grundig undersøgelse af, hvordan det er kommet til den nuværende situation, begyndende med Goldman Sachs' rolle i den »kreative bogføring« med anvendelse af swaps – en metode, som den franske avis *Le Monde* har betegnet som »regnskabsforfalskning«, og som førte til, at Grækenland blev optaget i Eurozonen.

I denne forbindelse vil den daværende chef for den græske centralbank, Lucas Papademos, være interessant, da han med sikkerhed var vidende om Goldman Sachs' Swap-forretninger, ved hjælp af hvilke Grækenlands gældssituation blev forskønnet. Og

da hr. Papademos i 2002 blev belønnet med posten som vicepræsident for Den europæiske Centralbank, efter sin post som den græske centralbanks chef, må man antage, at man i Frankfurt og Bruxelles vidste nøje besked med, hvordan det gik til, at Grækenland blev optaget i Eurozonen. Så meget for beskyldningen om, at Grækenland sneg sig til en optagelse.

Men det kan også betale sig at kaste et nærmere blik på den for tiden stærkt fremmanede sætning, »*pacta sunt servanda*« (aftaler skal overholdes). For, når 97 % af de såkaldte redningspakker er strømmet tilbage til bankerne, hvilken aftalepartner er det så egentlig, vi taler om?

Lad os genkalde os et par ting. Der var LIBOR- og EURIBOR-skandalen, hvor henved 30 storbanker gennem at manipulere med rentesatsen gennem et kvart århundrede bedrog deres kunder for et trecifret milliardbeløb; flere banker blev snuppet, da de bevidst solgte giftige værdipapirer til deres kunder; der er konstant tilfælde med pengehvidvaskning af stort set enhver tænkelig kriminel aktivitet, lige fra narkohandel, våbenhandel, diamanthandel og til finansiering af terrorisme; så var der også Madoff-svindelen, og nu selvfølgelig atter sagaen om HSBC. I øjeblikket efterforsker man denne bank, som tidligere var finanshus for Det britiske Imperiums opiumskrig mod Kina, i Schweiz, Argentina, Indien, Storbritannien og USA, for en lang række af kriminelle handlinger, herunder, i Schweiz og Indien, aktiv hjælp til skatteunddragelse for rige kunder – i Schweiz drejer det sig om henved 120 milliarder – og selvfølgelig igen pengehvidvaskning inden for flere kategorier.

Den tidligere kommunikationschef for den schweiziske bank UBS, Stephanie Gibaud, der nu samarbejder med den argentinske regering i undersøgelserne af UBS' illegale aktiviteter, udtrykte det for nylig således i et interview: »Vi må forstå, at vi her har at gøre med en kriminel industri; at det hele er en eneste, beskidt forretning, og at alle disse udspekulerede planer til skatteunddragelse gennem UBS og nu HSBC osv., som

nu bliver undersøgt – at dette ikke blot er fejltagelser. Det er ikke en eller anden illegal operation, som bankerne på sidelinjen af i øvrigt legitime forretningspraksisser blev viklet ind i. Tværtimod er disse operationer den eneste grund til, at disse banker overhovedet eksisterer ... man må forstå, at dette er offshore-bankernes hovedbeskæftigelse; og forsøget fra formænd for bestyrelserne på at gøre små ansatte til syndebukke, når de bliver snuppet for illegale aktiviteter, er ganske enkelt afskyeligt.« Det er disse sværvægttere, der hører hjemme i fængsel.

Sagen mod HSBC er nu ved at sætte en international lavine i gang, som kunne gøre en ende på en hel række af medskyldige personers karriere. Den 8. februar bragte den amerikanske Tv-kanal CBS i sin udsendelse »60 Minutes« en udførlig dokumentation af afsløringer fra 'whistlebloweren' Hervé Faciani, en informationstekniker, der arbejdede i den schweiziske filial af HSBC, og som allerede i 2008 havde udleveret omfangsrige computer-bankbilag til de franske myndigheder, som disse igen havde meddelt de britiske og amerikanske myndigheder. Det drejede sig bl.a. om detaljerede notater om forvaltningen af store formuer, og som omhandlede, hvordan man skabte strukturen for pengehvidvaskning og skatteunddragelse. Alene i Schweiz blev 30.000 konti oprettet til dette formål.

Det britiske Finansministerium ignorerede beviserne for HSBC's forbrydelser; i stedet blev den daværende direktionschef for HSBC i Storbritannien, Sir Stephen Green, gjort til Lord og endda handelsminister i regeringen Cameron.

I USA var det i 2012 Loretta Lynch, statsanklager for New Yorks Østdistrikt, der udskød retsforfølgelsen af HSBC, da disse blev anklaget for hvidvaskning af op til 80 % af pengene fra den mexicanske narkomafia. HSBC måtte efterfølgende betale en bøde på 1,9 mia. dollar, et beløb, som de, i betragtning af kæmpegevinsterne fra hvidvaskningen, kunne tage fra frimærkekassen.

Samme Loretta Lynch blev dernæst meget betegnende af Obamaregeringen nomineret til at være justitsminister Holders efterfølger; hendes nominering blev imidlertid lagt på is i Senatet pga. den nylige skandale, og hun må nu finde sig i at besvare ubehagelige spørgsmål fra Senatet.

I USA er der givet licens til disse skumle forehavender fra højeste sted, formuleret i det såkaldte »Holder-Brief«, hvor det udtrykkeligt bestemmes, at Too-Big-To-Fail-bankerne ikke må retsforfølges, fordi deres retsforfølgelse ville udløse et systemkollaps.

Konfronteret med kendsgerningerne om et gennemført kriminelt banksystem er det græske krav om en europæisk gældskonference mere end legitim. Schäuble, Dijsselbloem, Draghi, Lew og Co., der så ubønhørligt står fast på, at Grækenlands nye, demokratiske valgte regering skal overholde aftaler, der er indgået med tidligere, beviseligt korrute regeringer, og som udelukkende er til gavn for et banksystem, for hvem der kun findes en forbrydelse, nemlig den at blive snuppet, handler dybt umoralsk. Det kan godt være, at de formelt har loven på deres side, som takket være domstole og aftaler beskytter dette system med maksimal profitmaksimering til spekulanterne; men legitimiteten har de for længst mistet.

I græsk mytologi og i den græske tragedie spiller Nemesis en stor rolle, som hun for øvrigt også gør det i Friedrich Schillers dramaer. Nemesis, gudinde for retfærdig vrede, står for den »frygtelige magt, der dømmende holder vagt i det skjulte«, som det hedder i Schillers digt *Ibykus' traner*. I tider, da Europa endnu holdt kristne værdier i hævd, fandtes der en bevidsthed om naturretten, efter hvilken lovene for skabelsesordningen har en højere betydning end den positive, menneskeskabte ret. Når Tsipras-regeringen forsøger at forsvare den græske befolknings almene vel, den græske befolkning, som Trojkaen, selv efter FN-menneskerettighedskommissæren Luminas opfattelse, har begået massive overtrædelser af menneskerettighederne imod, gennem

overmåde hårde forholdsregler for nedskæringspolitikken, så er denne naturret på regeringens side.

Det er en historisk ironi, men Grækenland bliver Europas Nemesis. Vi bør i vores egen interesse gøre alt for at den nye græske regerings drøm om at ændre hele Europas politik går i opfyldelse.

*Nej, en grænse har tyranners magt,
Når de undertrykte intetsteds kan finde retfærdighed,
Når byrden bliver ubærlig – griber han ud
efter trøstigt mod i himlen,
Og henter ned sine evige rettigheder,
Der hænger umisteligt deroppe
Og ubrydelig som selve stjernerne –
Vender den gamle naturens urtilstand tilbage,
Hvor menneske står over for menneske –
Som sidste middel, når intet andet mere
vil hjælpe, gives han sværdet –
De højeste goder bør vi forsvare
mod vold – Vi står for vort land,
vi står for vore hustruer, vore børn!*

Lyndon LaRouche: Menneskets rolle i dag

»Hvis menneskeheden bliver knust, hvis meningen med menneskeheden bliver knust, så er der ingen mening med planeten. Og det, man derfor må sige, er, »Hvilken taktik, hvilken strategi, hvilke krav er der?« For at sige det ligeud: Wall Street og alt, hvad Wall Street repræsenterer, er et oligarki, et internationalt oligarki, der er centreret omkring Det britiske Imperium. Det er det eneste, det er. Det er en stinkende, ond skiderik!« – Lyndon LaRouche, 3. feb. 2015.

Tirsdag, den 3. februar 2015, holdt Lyndon LaRouche, under et møde med sine medarbejdere, en bemærkelsesværdig tale, der identificerede menneskehedens essentielle mission i dag. Her følger et udskrift af uddrag af hans bemærkninger.

Hvad drejer det sig om her? Hvad står kampen om? Den essentielle kamp foregår omkring det oligarkiske og finansielle systems magt og grådighed; det er, hvad det handler om. Wall Street. Hvad er Wall Street? En bunke tyveknægte; mordere og tyve. Og folk føler ærefrygt for dem. »Åh, Wall Street; de skal betales.« Man må gøre dit; man må acceptere dat. Det er, hvad man fortæller os, og fåremenneskene derude siger, »Hmm, hmm, vi kan ikke lide det, men vi bliver nødt til at æde det.« Vi må underkaste os; man må jo være praktisk. Man må lære sig, hvad autoriteterne vil tillade én at gøre; hvad de vil tillade én at tænke. Og det gør man

så, man siger, »Jeg må være praktisk; jeg har en familie at forsørge.«

Men disse menneskers familier bliver ikke godt forsørget. Faktisk går forsørgelsesfaktoren i det her nedad med accelererende hast. Så hvad handler alt postyret om? De er alle sammen bekymrede over faktorer i den internationale økonomi, som er det, der er drivkraften bag krigene, som er baseret på grådighed. Hvordan kan Wall Street og slige steder redde sig selv ud af den dårskab, som de har skabt for sig selv. Og for hvis skyld de er villige til at dræbe alle mennesker på planeten, i bogstavelig forstand; eller anstifter krige, som vil gøre jobbet for dem, i stedet for at se fremtiden. For de kiggede på nutiden, magten i Wall Street, de finansielle 'stjernetegn'; det er her, problemet ligger. Der findes imidlertid en omgående løsning; men folk taler ikke om løsningen, for de siger, »Man må være praktisk. Wall Street behøver pengene.« Og hvis Wall Street ikke får pengene, slår de alle mennesker ihjel, eller æder dem levende eller sådan noget. De tænker ikke på den virkelige løsning; de tænker på, hvad de må gøre for at formilde menneskeæderne, børneæderne.

...

Det er meget simpelt. Vi behøver ikke redde Wall Street ved statslige redningspakker; vi behøver ikke at underkaste os. Det eneste, vi behøver at gøre, i stedet for at beklage os over, at Wall Street forfølger os, er at fjerne Wall Street. Og man må også eliminere lignende institutioner. Man må eliminere det saudiske kongedømme, man må eliminere andre pestilenser, der er pestilenser. Og man må vide, hvordan man skal gøre det. Man må oprette institutioner, der ikke eksisterede før; institutioner, der hidtil ikke har eksisteret!

Man tager råmaterialet fra sin egen erfaring, og det kombinerer man med den viden, man har, og så tilføjer man noget, som ikke er en kopi af andres adfærd. Og hvordan gør vi

det? Ja, for det første må vi sige til folk, at de skal holde op med at være dumme. Nu siger man jo ikke bare til folk, at de skal holde op med at være dumme, det vil ikke blive velmodtaget. Det kan de ikke lide. Der er måske nogle dumme mennesker, der kan lide at blive anset for at være dumme; det giver dem måske en slags trøst. Men de kan ikke lide det.

Men man må have modet til at være en lærer, og ikke eleven. Og for at være lærer må man være kvalificeret som lærer. Hvad gør vi så? Altså, Wall Street og alt, hvad det repræsenterer, er bankerot. Hvorfor er Wall Street bankerot? Fordi det fik lejlighed til at stjæle alting, og nu er spisekammeret tomt! Wall Street er bankerot!

Og det vil sige, at vi må skabe kampe for at tage magten ud af oligarkernes hænder. Vi forhandler ikke med oligarker, vi klæder dem af, og så ... [sniffer] vender vi hovedet bort.

Menneskeheden er ikke en slave. Menneskeheden er ikke en grådig person. Menneskeheden er ikke en rig mand. Menneskeheden er intet af dette. Menneskeheden er fortsættelsen af de naturlige karakteristika hos medlemmerne af den menneskelige art, ikke af en dyreart, og ikke oligarkerne.

Jeg stadfæstede denne pointe i mandags, og jeg tror, at vores team blev enige om dette, og vi tilføjede yderligere noget. Vi tilføjede den kendsgerning, at vi må organisere omkring skabelsen af den myndighed, som bør være den eneste myndighed for menneskeheden, den kendsgerning, at menneskeheden er karakteriseret ved en evne, som intet dyr har, og som ingen dyreart nogen sinde vil få, nemlig den menneskelige ånds skabende – kreative – evne. Og det er det *eneste*, der er noget værd. For det er det eneste, som gør en forskel. Hvis vi kommer af med alle gangsterne, kommer af med alle dyrene, kan vi ikke miste menneskeheden.

Hvis menneskeheden bliver knust, hvis meningen med mennesket

bliver knust, giver denne planet *ingen mening*. Og det, man derfor må sige, er, »Hvilken taktik, hvilken strategi, hvilke krav er der?« For at sige det ligeud: Wall Street og alt, hvad Wall Street repræsenterer, er et oligarki, et internationalt oligarki, der er centreret omkring Det britiske Imperium. Det er det eneste, det er. Det er en stinkende, ond skiderik!«

Hvad gør man så? Ja, det falder således, at Wall Street er bankerot. Det britiske Imperium er bankerot. Alt det her vrøvl er bankerot, rent økonomisk. Og vi har alle disse store huller, der skabes i USA, i stedet for at producere noget af betydning, så laver de disse drænende afløb, også kaldet stinkende afløb, og det er, hvad industrien i USA er. Det er den industri, på hvilken oligarkiet baserer sin magt. De er bankerot! De er i færd med at kollapse!

Problemet er, at alt imens fjenden kollapser, så kollapser befolkningen i det store og hele hurtigere end fjenden. Vi har magten! Hvad er magten? Magten er den skabende evne, som mennesket besidder gennem sit skabende arbejde, det skabende arbejde, som er unikt for menneskearten. Og det eneste, vi skal gøre, er at skabe dette system, og sige, de mennesker er affaldet, de er ubrugelige, de er af dårlig kvalitet. Vi, menneskeheden, har i vores skabende evne kapaciteten til at skabe ting, som disse dyr aldrig ville kunne skabe.

Og når man derfor begynder at vise respekt for Wall Street, og kapitulere til Wall Street, i stedet for at sige, »Hej, dumme, se på den dumme mand: Hvordan ved man, at han er dum? Han kører i Cadillac.« [latter] Eller sådan noget.

Og det er, hvad det drejer sig om. Det er indbegrebet af, hvad jeg her præsenterer, som et tema. Det eneste vi behøver at gøre – de er alle bankerot, alle disse institutioner er bankerot, i alle dele af verden; disse oligarkiske institutioner er finansielt og økonomisk bankerot! De kommer alligevel til at dø! Jamen, så lad os udfri dem af deres elendighed. For menneskeheden, og menneskehedens skabende

evner – hvorfor har vi så mange mennesker, hvor børnene, den ene generation efter den næste, er mere og mere dumme, mere moralsk korrupte end den foregående. Og vi tillader det at ske, vi tillader folk at blive uddannet, eller fejluddannet, og blive til elendige skabninger, til folk, der ikke er andet end prostituerede, der er på udkig efter en profession? Vi ødelægger den ene generation, så den blive værre end den foregående. Og vi sidder bare der, og vi accepterer det; vi siger, dette er virkeligheden, dette er den menneskelige erfaring? Det er det ikke. Og derfor må vi hævde den autoritet, vi har.

Men problemet er, at folk så let bliver bange. De bliver bange for, at nogen måske slår dem ihjel, især nogen, der fornærmer oligarkiet, der fornærmer Obama, eller et eller andet tilsvarende modbydeligt menneske, og de er bange. De siger, at de må købslå, at de må forhandle med de mennesker, der ellers vil ødelægge dem, hvis de tillader det.

Svaret er, at vi nu må organisere den internationale proces, der fuldstændiggør det, man gør i Asien og dele af Sydamerika. Det, vi ganske enkelt må gøre, er at tage over. Og tage over for enhver pris.

Når man vedtager en sådan fremgangsmåde, og en sådan politik, er der en risiko involveret. Man risikerer sit fysiske liv. Men hvis man ikke kæmper, har man en dårlig moral, og ens dødelighed [dvs., det, at man lever!] forsvinder.

Slutbemærkninger

Der er én ting, man må forstå, og det er, at folk tænker på deres ego, og de tænker på deres kødelige ego. De tænker, at de vil nyde et behageligt liv, og så glide stille og roligt ind i *livslede*. Og pointen er, at dette ikke er den faktor, der definerer vores mission. Det er ikke kilden til vores styrke i kampen for denne mission. Mennesket dør, i sagens

natur, som individ. Ethvert menneske dør, og vil dø, som individ. Så hvis man derfor kæmper for at forsvare et individ, som et individ pr. definition, hvad er da dine handlingers virkelighed? Hvad har du opnået? Hmm?

Kendsgerningen er, hvis man forstår historie, og jeg har specialiseret mig i historie, jeg tænker på alt i historiske rammer, den forgangne, den nutidige og den fremtidige historie; og heri må man finde sin identitet, på det rette sted. Ikke, fordi man kommer til at vinde kampen rent personligt. Det er ikke det, det drejer sig om. Mange mennesker, der har udkæmpet striden, har fortjent dens frugter, men de kommer som en del af frugten, og ikke som noget, de kan drage bort med. Og ser man tilbage på menneskehedens, og hele civilisationers og samfunds historie, ser man, at det er tingenes natur. Så det drejer sig ikke om, hvor længe, man kan leve, rent biologisk; spørgsmålet er, hvad lever man for? Og det er ikke som at kaste sig på bålet for at blive levende brændt, eller sådan noget; det er ikke det, vi taler om. Vi taler om, at i et almindeligt, normalt livsforløb er der et stort spektrum af forskelligheder; det sker på den ene eller anden måde. Et barn fødes, og dør. Hvad betyder det? Ja, forældrene er de eneste, der ved noget om det, eller forældrene som [kan ikke høres] folk ved det. Så hvad er det, de ved? De ved, at eksistensen af det barn, så længe, barnet lever, kan vise os et produkt, der bidrager til menneskehedens triumf, i dets skænderi.

Der findes måder, hvorpå individuelle mennesker får store belønninger. Det handler ikke om at få betalt. Det er et spørgsmål, om man indser – jeg mener, selve essensen af kristendommen som doktrin, med hensyn til spørgsmålet om Kristus, er præcis, hvad dette er. Romerne dræbte ham. De myrdede ham! De forsøgte at myrde alle, der arbejdede sammen med ham. De ødelagde – hvor mange ødelagde romerne i deres had mod kristendommen? Hvad var deres forbrydelse? Alle ledere, bogstaveligt talt, i hele indsatsen for at besejre Det

romerske Imperium, døde før tiden, så at sige, hmm? Og dog, hvorfor levede de så? Hvad er motivet for at leve i sådanne tilfælde? Motivet er menneskeheden som sådan.

Menneskeheden er ikke et dyr. Menneskeheden er kødelig og sådan noget, men det er forhindringen, og forhindringen har tendens til at blive nedslidt efter en tid. Jeg holder ligesom fast i ikke at være en forhindring, fordi jeg har et job at gøre.

Men pointen er, at krigen vindes ved at forsætte kampen for at eliminere det, der aldrig burde have eksisteret. Alt drejer sig om menneskehedens skabende evne, hvad mænd og kvinder har gjort for at få samfundet ud af den ondskab, som har domineret det, mennesker, der har udkæmpet krige for at forsvare menneskeheden, der har lidt for at besejre tyrannen, Zeus. Og det er sådan, man besejrer Zeus! Zeus bekæmpes af menneskelige kræfter, der bekæmper ham. Og vi finder, at denne kraft, som vi kan samle sammen mht. at forstå dette princip, er et princip, som vi alle – et par stykker blandt os, vel – gennemlevede under Anden Verdenskrig, og derefter. Jeg gennemgik denne proces; jeg var ikke en stor helt i biologisk forstand. Men da jeg forlod militærtjenesten, skabte jeg revolutioner, indtil jeg blev udskibet fra Mellemøsten, og derfor måtte jeg finde en anden måde at få mit job tilbage på. For det var mit job at skabe revolutioner. Det var, hvad jeg gjorde i Indien, mens jeg var der. Jeg var leder i en krig mod de britiske kræfter, der begik masse mord mod inderne.

Og jeg har tilbragt det meste af mit liv med at arbejde i forskellige nationer og blandt forskellige mennesker, og det har i løbet af mit liv været min glæde at gøre det. Jeg er ikke ude efter en belønning. Jeg er ude efter glæden ved at opnå ting, der må opnås. Det er det, det handler om.

Og problemet er, når folk ikke klarer denne forskel, på at forsøge at vinde den gyldne et eller andet og tage den med hjem og sætte på hylden; det er tåbeligt! Det er ikke sejrens

magt. Sejrens magt består i den u dødelige evne til at forårsage fremkomsten af det, der må skabes. Og det er det, der udgør forskellen mellem mennesket og dyret. Og denne skelnen er den eneste skelnen mellem mennesket og dyret. Ulykkeligvis er der ikke ret mange mennesker, der forstår dette.

Hvis man har levet, har man, på en vis måde, aldrig rigtigt levet. For når man faktisk dør, er det blot den åbenbare død, og der er ikke meget at sige om det spørgsmål. Når folk dør som unyttige mennesker, er det ikke til nytte for menneskeheden som helhed, de er ikke meget værd. Og man må leve op til denne standard. Jeg har været der. Det har ikke været det største i verden, at gennemgå det, men jeg har været der, og jeg har altid forstået, at man kæmper for sagen, ikke for sin egen fordel. Ens fordel er, at man gør det, man må gøre. Og at føre andre mennesker til at gøre, hvad de må gøre. Og det er måden, den eneste måde, hvorpå man sejrer i frygtelige krige. Selv uden frygtelige krige, som om det er en prøvelse, og det er undertiden hårdt at gennemleve det. Men ens evne til at gennemleve det, for at kunne få det til at ske, som må ske, er det eneste, der er vigtigt.

Se engang på os, vi befinder os i USA; og USA er ret så ødelagt, rent moralsk, nu om stunder. Vi ser på, hvad BRIKS gør, og vi charmeres undertiden af den kendsgerning, at BRIKS nu gør ting, som vi under alle omstændigheder burde have gjort. Vi ser nu frugterne af BRIKS, af BRIKS' arbejde, og det er en forbedring for hele menneskeheden, hele menneskehedens håb afhænger af Asien og Asiens og Afrikas folk, nogle mennesker i Afrika. Nogle mennesker i Sydamerika. Ikke fra USA, ikke fra Vesteuropa, som kolonier, de er ikke heltene! De er de dårlige mennesker, det er dem, der spiser en anden mands frokost.

Man må derfor gå ned på dette dybere niveau. Det er ikke idéen om at blive det store offerlam. Det er simpelt hen idéen om menneskehedens normale forløb, at det menneskelige individ

lever for, hvad det kan bidrage med til menneskehedens fremtid og denne mission, og den pris, der måtte være ved denne mission, er målet for forståelsen af, hvad menneskeheden må blive til.

Jeg har ikke noget at skamme mig over i mit liv. Jeg kæmpede kampen, og ofte har jeg vundet et par kampe. Jeg har været i forskellige dele af verden, ikke i alle dele af verden, men jeg har nogen erfaring med det. Og vi har haft nogle triumfer, ikke i den betydning, at jeg har triumferet, jeg har aldrig tragtet efter personlig triumf; jeg søgte triumfer mht. ting, der måtte opnås. Og Helga og jeg har kæmpet denne kamp helt ud. Og vi gør det rigtige nu. Jeg vil snart dø, hvad så? Spørgsmålet er, hvad jeg gør, mens jeg lever, og hvad virkningen af det, jeg gør, vil være?

Og når man begynder at spekulere over, hvordan man skal vinde krigen og nyde triumfen, er det er stor fejl, og det er denne fejl, der gør de fleste mennesker til krystere. De ønsker ikke at opgive egoets frugt.

Jeg har ikke kæmpet i krige i den forstand, at jeg har været en dræber, men jeg kæmpede krige alligevel, og jeg har brugt mange anstrengelser på at kæmpe krige, inklusive at kæmpe mod vore egne fjender i USA. Jeg har kæmpet krige, der bestod i, at jeg så mennesker, der faktisk var martyrer i USA, og jeg har set de skiderikker, der overtog deres jobs. Og de opportunister, der vil sælge hvad som helst, for at købe hvem som helst. Og det er spørgsmålet, der er det, man kommer til sagens kerne, det er testen. Om man er gammel eller ung, er det samme: menneskeligt liv defineres af hvad? Af det unikke i det ikke-animalske, menneskelige individ, det menneskelige liv. For det menneskelige liv bærer med sig idéen om en mission, en mission, der er udødelig, at det, som det menneskelige liv på en måde er, er, at det spiller en rolle, der er udødelig. Det er denne evne, denne indsigt, denne forståelse, der gør det muligt at vinde store krige, når det er nødvendigt. Jeg har gjort det. Jeg klarede det temmelig

godt; jeg fik et par ørefigner her og der, men jeg har aldrig haft store problemer. Jeg har altid nydt, hvad jeg gør, jeg har nydt, hvad jeg har opnået. Jeg bekymrer mig ikke så meget om de andre ting.

Og det er i den ånd, man må leve, hvis man ønsker at vinde krigen mod ondskabens kræfter. Og spørgsmålet om kristendommen er blot et eksempel på dette. Der er andre tilfælde med samme virkning: Menneskeheden helliger menneskeheden til menneskehedens fremtid, ikke i kødet, men i konsekvenserne, i udviklingen af livets evne i ethvert individ til at bidrage til menneskehedens fremtid. Og mister man det, mister man alt. Så længe, man holder sig til det, har man en mission.

Så der er ingen lette genveje, ingen nemme forklaringer. Vi er menneskelige. Vi er den individuelle legemliggørelse af princippet om betegnelsen menneske. Vi er herre, den retmæssige herre over Solsystemet. Og de kinesiske forskere, der arbejder med rumforskning, gør et ret troværdigt arbejde med at forsøge at bringe Månen og Solsystemet under menneskets kontrol, og det er et ret godt bevis på en ret god præstation. Menneskeheden, der lever og dør for fremtiden, for menneskehedens mission, og som fryder sig over at deltage i denne mission.

Det er, hvad man må forstå! Man må fatte dette, der er ingen surrogater, der er ingen alternativer.

Diplomatseminar i København om BRIKS/Verdenslandbroen en succes

København, 30. jan. 2015 – Helga Zepp-LaRouche var taler ved et seminar for diplomater, der blev afholdt i Det russiske Kulturcenter i København i dag, med titlen, »Økonomisk udvikling og samarbejde mellem nationer, eller økonomisk kollaps, krig og terror? Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«.

Efter fr. LaRouches kraftfulde tale, talte repræsentanter fra tre af ambassaderne fra BRIKS-nationerne – Rusland, Kina og Sydafrika. Desuden stillede repræsentanten for Brasilien et spørgsmål under den efterfølgende diskussion.

Videoerne og lydfileerne af fr. LaRouches tale, og den tale, som hr. Machiel Renier van Niekerk, repræsentanten fra Sydafrikas ambassade i Danmark, holdt, kan høres på <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4818>

I seminaret deltog repræsentanter fra 14 ambassader fra Europa, Asien, Afrika og Sydamerika, sammen med nogle danske erhvervsfolk og Schiller Instituttets aktivister.

Fr. LaRouche indledte sin tale med udviklingen i Grækenland, og hvordan landet kan blive et forbindelsesled mellem Europa og BRIKS. Hun talte om, hvor tæt vi er på en total nedsmeltning af finanssystemet, hvor tæt vi er på en atomkrig, og hvad forbindelsen mellem de to er. Hun understregede, at den fare, der repræsenteres af skiftet i USA's strategi for atomkrig, til en førsteangrebsdoktrin, sammen med afbrydelsen af kommunikationen mellem USA og Rusland, der rent faktisk var intakt under den cubanske missilkrise, betyder, at vi er tættere på atomkrig i dag, end nogen sinde før. Ja, der er et alternativ: Hvis vi får Europa og USA til at acceptere Xi

Jinpings tilbud om at gå med i deres økonomiske alliance for udvikling.

Fr. LaRouche fremlagde det momentum, der er for BRIKS' økonomiske udvikling, og det perspektiv, der er skitseret i den nye EIR-rapport »Den Nye Silkevej er blevet til Verdenslandbroen«, som hendes mand Lyndon LaRouche og hun selv, så vel som Schiller Instituttet, har kæmpet for i årtier.

Hun appellerede til deltagerne om at sætte dette alternativ på verdensdagsordenen ved at cirkulere idéerne i vores nye rapport gennem at arrangere interviews, kommentarer, kontakte folk fra erhvervslivet, der ville få gavn af Verdenslandbroen, cirkulere vores resolution og generelt ved at arbejde sammen med os i fremtiden.

Kontakt venligst EIR og Schiller Instituttet for at få rapporten »**Den Nye Silkeveje er blevet til Verdenslandbroen**« og brochuren »**Hvorfor USA og Europa må gå med i BRIKS – En ny, international orden for menneskeheden**« og andet materiale, og for deltagelse i fremtidige møder.

Schiller Instituttet: + 45 35 43 00 33, 51 21 72 06.

si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk

EIR: + 45 35 43 60 40

Læs også (hvis du ikke allerede har!):

 Helga Zepp-LaRouche: [Introduktion: Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen](#)

Helga Zepp-LaRouche: Hovedtale ved Schiller Instituttets konference i New York, den 17. januar 2015: Del III

(Se Del I [her](#). Se Del II [her](#).)

En fremvoksende, ny verdensorden

Men det er ikke godt nok. For i mellemtiden, i løbet af det sidste halvandet år, er en helt anden model for verdensordenen vokset frem.

Da Kinas præsident Xi Jinping for halvandet år siden i Kasakhstan meddelte, at han ville bygge Den nye Silkevej i Den gamle Silkevejs tradition, refererede han til dette:

Dette er Mogao-grotterne i Dunhuang. [klip slut]

Jeg kan kun råde jer til at gå på internettet og se nogle af dokumentarerne om Den gamle Silkevej, for, for 2.000 år siden var Den gamle Silkevej et forsøg på at forene Europas nationer og kulturer med Asiens, og det førte til en enorm udveksling af varer, men vigtigere endnu, teknologier til fremstilling af silke, porcelæn, krudt, trykning, bogtrykning, og mange af tidens mest avancerede teknologier blev udvekslet og førte til en forøgelse af datidens menneskers velfærd. Så da Xi Jinping meddelte, at han ville bygge Den nye Silkevej i traditionen efter Den gamle Silkevej, blev vi ovenud glade, for jeg sprang i vejret og sagde, »Wow! Nu satser Kina på Schiller

Instituttets politik, Den eurasiske Landbro, Den nye Silkevej, som vi har været fortalere for, siden Sovjetunionens opløsning.«

I mellemtiden er der fundet en utrolig udvikling sted, for i de forløbne seks måneder har der været en åndeløs udvikling, der begyndte med Xi Jinpings meddelelse i november 2013 om, at han også ville bygge Den gamle, maritime Silkevej; dernæst var der i maj måned topmødet mellem Rusland og Kina i Shanghai, hvor man indgik store aftaler mellem selskaber. Og så, i juli 2014, var der BRIKS-konferencen i Fortaleza, Brasilien, og bagefter topmøder mellem mange andre lande, mellem BRIKS-landene, Celac-landene, ASEAN og så fremdeles.

I denne periode er der sket en åndeløs udvikling, med projekter, der er blevet fuldstændig udelukket af de vestlige medier eller er blevet bagtalt, som bygningen af den nye Panamakanal gennem Nicaragua, som bliver bagtalt som værende miljøskadelig; men at det vil hæve levestandarden for Nicaraguas befolkning, nævner de ikke, for denne kanal, der bliver 278 km lang, vil forbinde Stillehavet med Atlanterhavet, omgående give beskæftigelse til 50.000 arbejdere og blive færdigbygget på fem år, og transformere Nicaragua til en moderne nation.

Dernæst kom der et utroligt antal aftaler mellem selskaber mellem Rusland og Nicaragua; Putin besøgte landet, og man indgik aftaler om landbrugsproduktion; Nicaragua vil få et GLONASS-system, der er et russisk GPS-system; flere aftaler om teknologisk samarbejde. Putin indgik også aftaler med Cuba, om bygning af en international lufthavn, atomkraftværker. Mellem Rusland og Argentina, samarbejde om atomkraft; luft- og rumfartsindustri; kommunikation; atomkraftværker; afsaltning af havvand. Mellem Argentina og Kina: præsident Xi Jinping og præsident Cristina Fernández de Kirchner indgik en altomfattende alliance, 19 aftaler – om atomkraft, infrastruktur, kommunikation, transport. Mellem Argentina og Kina: Kina udstedte flere kreditter til disse projekter. Kina

vil bygge en transkontinental jernbane fra Brasilien til Peru. Bolivia: Bolivia er det mest spændende eksempel, hvor, fra at være et selskab, der dyrker coca-blade, Bolivia nu satser på en transkontinental jernbanelinje fra Brasilien til Bolivia til Peru. Rusland og Bolivia samarbejder om udvikling af atomkraft, selvfølgelig til fredeligt formål; uddannelsen af landets arbejdsstyrke, vandkraft. Bolivia og Kina: samarbejde om rumteknologi, satellitter. Rusland: gigantisk samarbejde med Brasilien, forøget handel, atomkraft, maskinværktøj. Brasilien og Kina bygger sammen infrastruktur, udveksler videnskab, samarbejder om rumfart, salg af brasiliansk fly til Kina, og udveksling af videnskab og teknologi.

Kina og Indien har indgået aftaler om 10 store projekter mellem Xi Jinping og Modi, om udvikling af thoriumreaktoren, højtemperaturreaktoren, pebble-bed-reaktoren; højhastighedsjernbanesystemer; en kæmpekorridor mellem Kina-Indien-Myanmar, Kolkata og Kunming, og endnu andre projekter i Den nye Silkevej og Den maritime Silkevej.

Rusland og Kina har indgået 48 store aftaler, heriblandt om flydende atomkraftværker til storstilet afsaltning af havvand; desuden energiforsyning af store industri-parker, som f.eks. energiforsyning til olie-boreplatforme på havet; en pipeline fra Sibirien til Kina. De indgik en aftale om en 30-årig gasleverance; højhastighedsjernbanesystemer, Moskva-Kazan vil blive bygget omgående. Kina-ASEAN havde et topmøde i Myanmar i august; dernæst var der en enorm udstilling i forbindelse med Den maritime Silkevej og maskinværktøj, i Nanning, Kina, i september måned, hvor 4.600 firmaer deltog.

BRIKS har taget initiativ til et program for uddannelse og udveksling af unge videnskabsfolk. De bygger mange nye universiteter og højere læreanstalter. Modi har sagt, at BRIKS-alliancen for første gang er en alliance mellem lande, der ikke er baseret på deres aktuelle kapacitet, men på deres fælles, fremtidige potentiale, og at Indiens store fordel er, at 60 % af alle indere er under 35 år, og at de vil blive

Indiens hovedeksport til lande med demografiske problemer – som f.eks. Tyskland og Italien.

Modi har, på de sydasiatiske nationers [SAARC] nylige topmøde, genoptaget 30 store vandprojekter, som Indira Gandhi oprindeligt havde vedtaget, men som ikke blev bygget pga. mordene på hendes sønner; og nu vil disse vandprojekter tømme vandet, der kommer fra Himalaya, og som normalt forårsager gigantiske oversvømmelser i Bangladesh og andre lande; og nu vil dette vand blive tæmmet og bragt til anvendelse for landbrug og vandkraft.

En lignende udvikling er foregået i Egypten. Egypten er i færd med at udvide Suezkanalen til dobbelt kapacitet. Der foregår et intensivt samarbejde mellem Rusland og Egypten om atomkraft og landbrugsproduktion.

Rusland og Sydafrika: Rusland støtter opbygningen af en atomkraftindustri i Sydafrika, mens Kina hjælper Sydafrika med at vinde kontrollen over store stålfabrikker, som de i mellemtiden havde mistet til britisk kontrol, tilbage. Li Keqiang, Kinas premierminister, var i Afrika og meddelte, at det er kinesernes plan at forbinde alle Afrikas hovedstæder gennem et system af højhastighedstog.

Dette er alt sammen en kendsgerning, og jeg kan blot nævne nogle af projekterne, men hvis man ser på detaljerne, er det svimlende, hvad disse lande udretter netop nu. Og dette er en alliance mellem lande, der er kommet for at blive, for, for blot et par dage siden gav den russiske viceudenrigsminister Igor Morgulov et interview til Xinhua, hvor han sagde, at Rusland vil bruge sit formandskab for BRIKS, der begynder i april, til at transformere BRIKS fra at være et »dialog-baseret forum« til at blive »en fuldt udviklet mekanisme for interaktion omkring hovedspørgsmål vedrørende global økonomi og politik«. At de, på BRIKS-topmødet i den russiske by Ufa i juli måned, hvor Shanghai Cooperation Organization [SCO] også vil mødes, vil fremlægge en »reform af det internationale og

økonomiske system«, »styrke de internationale relationers lovmæssige rammer, gøre større brug af deres økonomiers komplementære natur« for at »fremskynde udviklingen« af vore lande, »forbedre industriel og teknologisk samarbejde«, beslutte nye projekter inden for »energi, minedrift, metallurgi, agro-industri, telekommunikation, højteknologi«, udvide BRIKS' evner inden for den sociale sfære, forskningsaktivitet, sundhedssystemer, udvikling af ungdommen og informationspolitik. De vil også cementere og konsolidere de nye finansinstitutioner, den Nye Udviklingsbank, der vil finansiere alle disse projekter, sammen med den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og den Nye Silkevejs-Udviklingsfond; de er i færd med at skabe Contingency Reserve Arrangement, en valutareservefond, der skal forsvare medlemslandene imod spekulative angreb og i tilfælde af en global krise. De intensiverede integrationen af deres stater, og de styrkede deres handels- og investeringskapaciteter, og Rusland i særdeleshed samarbejder aktivt med Kina om disse spørgsmål.

BRIKS vil sammen øge deres strategi for økonomisk samarbejde frem til 2020, de vil skabe et råd for forretningsanliggender, en økonomisk blok med deltagende lande, og de vil have Indien og Pakistan til at gå med i Shanghai Cooperation Organization og afholde fælles, kommende mindehøjtideligheder for at fejre sejren over nazisterne i Anden Verdenskrig.

Det betyder, at der er en helt anden verden derude. BRIKS-landene, Celac, landene i ASEAN, og en voksende alliance af andre lande er i færd med at opbygge en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. Og den er baseret på fundamentalt forskellige idéer, ikke på global dominans, ikke på den idé, at der er én tilbageværende supermagt, der regeres af, ikke en Washington-konsensus, men i virkeligheden af underkastelse fra alle dem, der tror på denne Washington-konsensus til Wall Streets og Londons herredømme.

Konceptet med Den nye Silkevej bygger på et helt andet

koncept, og alle lande indbydes til at deltage, ikke som en geopolitisk interesse imod andre geopolitiske interesser, men som en eneste, forenende idé om hele menneskeheden. Præsident Xi Jinping har gentagne gange forklaret de principper, på hvilke Den nye Silkevej er bygget. Han sagde: Det er et koncept for gensidig udvikling, der er ikke-konfronterende. Det indeholder gensidig respekt og dialog. Det omfatter respekt for valget af den andens sociale system. Det støtter den andens strategiske interesser. Det udviser absolut respekt for hver enkeltes suverænitet. Det er en absolut afvisning af enhver form for overherredømme.

På Den sjette Konference for Strategisk og Økonomisk Dialog i 2014, mellem USA og Kina, foreslog Kina en ny model for relationer mellem større stater, og vægten blev lagt på behovet for gode og stabile relationer mellem USA og Kina, der må være et anker for stabilitet i hele verden, og at begge stater er ansvarlige for verdens skæbne og fælles fremtid. Og på det nylige APEC-møde i Beijing i oktober tilbød Xi Jinping præsident Obama, at USA og andre større nationer burde gå med i alt dette, Den nye Silkevej, AIIB og den Nye Udviklingsbank.

Men alle de vestlige tænketanke, i hvert fald alle dem, jeg kender, samt de etablerede medier og en stor del af Kongressen, der naturligvis er kontrolleret af denne Washington Konsensus, der betyder Wall Street- penge, de berømte »mørke penge«, der købte det nylige midtvejsvalg; de siger alle, »åh nej, Kina er en imperiemagt, alt dette er ikke sandt, Kina har onde motiver, de forfølger deres egeninteresse«. Og typisk for dette var en artikel i den tyske avis *Die Welt* den 7. juli med overskriften, »Kæmpeimperiet rækker ud efter hele verden«.

Men det, som Kina og BRIKS-landene gør, er, hvad USA plejede at gøre, da det endnu var en sund, fornuftig nation. Efter Uafhængighedskrigen mod Det britiske Imperium, skabte Alexander Hamilton netop den form for kreditsystem, den form for bankvirksomhed og økonomi, og han fremlagde i sine berømte

rapporter til Kongressen det, der siden blev verdenskendt som »Det amerikanske system for politisk økonomi«. I sin Rapport om spørgsmålet om produktion skrev han: »At pleje og stimulere det menneskelige intellekts aktivitet ved at mangedoble objekterne for foretagender, er ikke blandt de mindst betydningsfulde af de hensigtsmæssige udveje, ved hvilke en nations rigdom kan fremmes.« Og denne forbindelse mellem intellektets opfindelser, intellektets kreative evne, og forøgelsen af arbejdsstyrkens fysiske produktionsproces, det er kernen i Det amerikanske System.

Og det er, hvad Kina gør i dag, og det har ført til denne fænomenale udvikling i de seneste 30 år. Og det, Kina gjorde i denne periode, er grundlæggende set det samme, som USA og Europa og flere andre lande gjorde. Og det er grundlaget for BRIKS-alliancen i dag, der satser på en videnskabs- og uddannelsesbaseret økonomi, videnskabeligt fremskridt som drivkraft for økonomien. Og det var på denne måde, Kina udviklede sig fra Kulturrevolutionens totale ødelæggelse for 40 år siden og blev i stand til, på 30 år, blot 30 år, at opnå det, som det tog USA og Europa 200 år at opnå. Det er grunden til, at Kina i dag er den førende rumfartsnation i verden, og grunden til, at de, i samarbejde med Indien og Rusland om rumfart, i dag er førende i verden.

Idéen om respekt for den andens interesse er tilfældigvis også princippet i Den westfalske Fredstraktat, ud af hvilken voksede international lov, og den Westfalske Fred afsluttede 150 års religiøse krige i Europa. Denne ånd fra den Westfalske Fred er baseret på Nicolaus Cusanus' idéer. [Nicolaus Cusanus](#) (Nicolas af Cusa; Nikolaus von Kues) sagde, at formålet med enhver form for samfundsorden er *concordantia*, harmoni. Den er forudsætningen for, at det almene vel kan udvikles. Denne harmoni er baseret alles udvikling, i deres gensidige interesse.

Det menneskelige samfund, ifølge Nicolaus, er en del af et billede om en harmonisk, kosmisk orden, som Skaberen har

bygget i universet, og som kun fungerer, hvis det (universet) virkelig gør denne orden. At søge harmoni (overensstemmelse) er også det enkelte individs opgave i hans eller hendes politiske aktivitet, og den kan udelukkende kun være baseret på *consensus omnius*, dvs. samtykke fra alle, og kan ikke være baseret på underkastelse under den stærkeres herredømme. Hvert enkelt individ må lære at tjene helheden som en del, men også respektere den anden som legemliggørelsen af den samme rettighed. Denne idé udvikler Nicolaus i sin *Concordantia Catholica*.

Hvis man undersøger Confucius, finder man nøjagtig de samme idéer. Hos Confucius har man begrebet *ren*, som betyder *agape*, kærlighed; og *li*, hvilket netop betyder idéen om, at hvert enkelt individ må opfylde sin plads i universet på bedste måde, for at universet kan fungere.

En lignende idé er også Confucius' idé om harmoni, som må eksistere i samfundet. Han siger, »vejen til denne harmoni er udviklingen af hvert individ til at blive et menneske med en meget høj moral, til at blive en *chün tzu*, en ædel person. Og Confucius sagde, at lovgivning, loven, ikke er den kraft, hvormed man skaber *chün tzu*, det sker kun gennem lederskabets moralske eksempel – hvilket tilfældigvis er den samme idé, som i Schillers »Menneskets æstetiske opdragelse« som den eneste måde, hvorpå staten kan fungere og blomstre. Lederskabets moralske eksempel må inspirere befolkningen gennem sit eksempel, og hvis lederskabet er moralsk, så vil befolkningen automatisk udvikle den form for skamfuldhed, så den afviser det onde og søger det fuldkomne og selvfuldkommengørelse. Men vores kultur er blevet en fuldstændig skamløs kultur. Alt er tilladt, og det er et tegn på en døende kultur.

Nicolaus Cusanus skrev i *De Venatione Sapientiae*, Jagten efter Visdom, at, i alle former for eksistens i kosmos er der en indre dynamik om at være i den mest perfekte form. Og der eksisterer i universet en orden, et naturligt begær i alle ting, efter at udvikle sit eget væsens essens, i fællesskab

med de andre arter, på den optimale måde, på en sådan måde, at det udvikler sig fra vegetative former, til højere former for mental bevidsthed og menneskelig kreativitet, som en refleksion af Skaberens. Og dette er den højeste refleksion af dette princip i universet, og det er, på en måde, formålet med og målet for universet.

Dette er, hvad Manhattan-projektet virkelig drejer sig om. For da Lyndon LaRouche, min mand, opfordrede til dette Manhattan-projekt, så var det idéen om, at New York, og Manhattan i særdeleshed, må spille en meget speciel rolle i at ændre USA's kurs. Hvis menneskeheden fortsat skal eksistere, som jeg sagde i begyndelsen, så er det absolut en bydende nødvendighed, at USA og Europa tilslutter sig BRIKS-dynamikken.

Men netop nu rives Europa fra hinanden. Der er dem, der følger Washington-konsensusen, udvidelsen af NATO, inddæmningen af Rusland, provokationerne ved at støtte nazister i Ukraine – og det er, 70 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, en skam, der falder på fr. Merkel, og jeg ønsker virkelig, at I udbreder denne skam overalt, hvor I kan.

Men der er imidlertid også andre: EU's udenrigsminister, fr. Mogherini fra Italien, har netop udarbejdet en ny rapport til EU's udenrigsministre, der kræver en fornyelse af relationerne med Rusland. Den franske ambassadør til Rusland, Jean-Maurice Ripert, har netop sagt, at Frankrig ikke ønsker en opsplittning mellem Europa og Rusland. Jeg har ikke noget problem med konceptet om Eurasien, sagde han. Rusland må være en bro mellem Europa og Asien.

I Grækenland, med de kommende valg den 25. januar, hvis Syriza og de Uafhængige Grækere vinder, så vil de annullere sanktionerne og vil ikke gå med til en fornyelse af sanktionerne mod Rusland. Den tyske koordinator for russisk politik, Gernot Erler, har netop givet et interview, hvor, på den ene side, han viste sig at være fuldstændig uvidende om Kinas virkelige politik; men han sagde, at hvis der kommer en

militær løsning på krisen i Ukraine, som ikke alene visse folk i Europa er fortalere for, men også nogle oversøiske folk, så vil det føre til det rædselsscenario, som Gorbatsjov har skitseret.

Vi har et problem i Tyskland: Vi skal af med Merkel, hvis Tyskland skal overleve.

De europæiske nationer har nu en gigantisk krise som et resultat af udviklingen i Mellemøsten. Hver dag er der hundreder, undertiden tusinder af flygtninge, der kommer i små både fra Afrika, men i øjeblikket mest fra Syrien og Irak. Og mange af dem drukner – halvdelen af dem drukner! Og selv om de ved, at 50 % vil drukne, kommer de stadigvæk, for at flygte fra rædslerne i disse lande, fra det Helvede, der hersker i deres hjemlande. Og disse druknede mennesker er ved at forvandle Middelhavet til et dødens hav.

For nylig narrede menneskesmuglere flere hundrede kvinder og børn, gravide kvinder, op i gamle fragtskibe, der allerede lå på skrotpladsen, og de brugte dem en sidste gang til at stoppe hundreder af disse stakkels mennesker op i bådene, hvor de dernæst bare efterlod dem, midt i Middelhavet, uden navigation, uden vand og mad, til at vente på at dø eller blive reddet – hvad som helst. Denne flygtningestrøm fra Mellemøsten og Afrika øger selvfølgelig fremmedhadet i Europa, og I har måske hørt om de store demonstrationer mod udlændinge, og racekonflikt.

Hvad er så situationen i USA: Den lange liste af krige, uretfærdige krige, der var baseret på løgne og avlede terrorisme, er ikke i USA's interesse, og der er fornuftige, amerikanske diplomater, der holdt taler offentligt i Washington, hvor de sagde, at selv ud fra en snæver, amerikansk interesse har disse krige fuldstændig skabt had blandt folk mod Amerika, og Amerika har mistet magt i verden som et resultat.

Derfor må USA gå i fællesskab med BRIKS, med Rusland, Kina, Indien, Iran og Egypten, for at udvikle Sydvestasien som en forlængelse af Den nye Silkevej, et program, der kun kan realiseres som en del af Verdenslandbroen, og et program, som vi detaljeret har præsenteret, allerede i 2012, med konkrete projekter, vandstyring, at gøre ørkenen grøn, at bygge ny infrastruktur, at bygge nye byer der, hvor der nu er død og hungersnød, og som ville fjerne fattigdom og derfor også grobunden for terrorisme.

Jeg tror, at folk i USA, ud fra min erfaring, har tendens til fuldstændig at undervurdere dybden af anti-amerikanismen i verden som resultat af tre Bushregeringer og seks år med Obama. Krige, der byggede på løgne, på millioner og millioner af dræbte, hvis liv blev ødelagt, og jeg nævner kun Iraks tilfælde, krigene og embargoen her, men hvis man tænker på situationen i Syrien, Libyen, Afghanistan, med så mange dræbte, traumatiserede, så mange soldater, amerikanske soldater og andre, dræbt, sårede, traumatiserede, ødelagt for resten af livet. Og selvfølgelig, familierne til ofrene for 11. september.

For at besejre en så gigantisk smerte, hos så mange mennesker, for at besejre en så millionfold forbrydelse, krigsforbrydelse, kræves der et lige så stort, eller større, ekstraordinært gode, for at erstatte det.

Forudsætningen for dette er at gøre en ende på Wall Streets kasinoøkonomi, for omgående at hjælpe med at få genindført Glass/Steagall-loven, oprette en Nationalbank i traditionen efter Hamilton, fjerne de ubetalelige derivater og den giftige gæld, reorganisere den tilbageværende gæld i en Nationalbank som grundlag for et nyt kreditsystem, nøjagtig, som Alexander Hamilton gjorde. Og derfor, i denne tradition efter Hamilton, må New York bliver den affyringsrampe, fra hvilken USA kan genetableres som en republik.

New Yorkere er berømte i hele verden for, at New York er

hovedstaden – faktisk den intellektuelle hovedstad i USA. Og det er grundlæggende set en by, som virkelig er en smeltedigel, hvor man har repræsentanter for næsten alle nationer på denne planet. Og hver af dem giver et unikt bidrag til den meget specifikke idé om New York, og derfor er New York synonymet for én menneskehed.

New Yorkere er stolte af at være mere intelligente, mere tænkende og mere kreative end de fleste amerikanere, og derfor mener jeg, at det udgør de perfekte forudsætninger for herfra at lancere en landsdækkende bevægelse for at gå med i BRIKS, for at skabe en ny æra for civilisationen og gøre en ende på den bestialske æra med krig og terrorisme for evigt.

Og, i John F. Kennedys gode ånd i hans berømte tale: Lad mig slutte mig til jer som New Yorker.

Se også: [Lyndon LaRouches åbningsbudskab til konferencen i New York](#)

**Helga Zepp-LaRouche:
Hovedtale ved Schiller
Institutets Konference den**

17. jan. 2015 i New York;

Del II

(Se Del I her.)

Hvordan kunne det ske?

Men hvordan kunne det ske, at vi, 70 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, virkelig står på randen af Tredje Verdenskrig? Hvad var det, der gik så gruelig galt, at vi nu står der?

For at besvare dette spørgsmål, må vi gå tilbage til Sovjetunionens sammenbrud, og endda før Berlinmurens fald. For siden da har vi haft to fundamentalt modsatrettede, konkurrerende idéer om, hvilken vej verden skal gå.

På den ene side vil folk måske huske, at Berlinmurens fald blev hilst med gigantisk glæde af det tyske folk, og alle var dengang overbevist om, at dette var den store, historiske chance i 1989. For kommunismen var trods alt besejret – i hvert fald i Sovjetunionen og Warszawa-pagtens lande – og der var faktisk ingen som helst grund til ikke at satse på en fredsorden for det 21. århundrede. Den Kolde Krigs fjende var væk. Det fik en fredelig afslutning. Der var ingen tanks. Der var ingen stor katastrofe. Så hvorfor ikke satse på en ny orden blandt verdens nationer?

Men hr. Larouche, hvis indlæg I netop har hørt, havde allerede i 1984 en vision om, at Sovjetunionen ville kollapse inden for fem år, for hvis de fastholdt deres daværende militærpolitik, ville deres økonomi kollapse. Så det kom ikke som nogen overraskelse for os, og hr. LaRouche og jeg afholdt en pressekonference i Berlin i 1988, et år før Muren kom ned, hvor han forudsagde: Snart vil Tyskland blive genforenet, med Berlin som hovedstad, og så kunne vi begynde at udvikle landene i Øst.

Da Muren så faldt, foreslog vi omgående en økonomisk integration af Øst- og Vesteuropa, og da Sovjetunionen kollapsede i 1991, foreslog vi en Eurasisk Landbro, det var idéen om at forbinde befolkninger og industricentre i Europa med dem i Asien gennem udviklingskorridorer med det formål at udvikle de indre landområder af det eurasiske kontinent og bringe dem op på niveau med de nationer, der ligger ved have eller oceaner.

Dette var i høj grad et meget realistisk forslag. Det blev imidlertid, som I ved, afvist, fordi vi i USA havde Bush sen., i Storbritannien Margaret Thatcher og i Frankrig Mitterand, og de startede en udvikling, der er årsag til, at vi i dag befinder os på randen af Tredje Verdenskrig. De udviklede doktrinen med præventiv krigsførelse, der, for øvrigt, ikke blev opfundet som en reaktion på 11. september – som folk almindeligvis siger – men allerede i maj 1990 gik Paul Wolfowitz hen til daværende forsvarsminister Dick Cheney og kom med et forslag, der faktisk gik ud på en præventiv krigsdoktrin mod Rusland.

I maj 1990 var den tyske præsident Weizsäcker stadig i gang med at holde en tale i Bundestag, hvor han talte om den Store Chance i '89, men hvad han tydeligvis ikke vidste, var, at denne mulighed allerede var spillet væk.

Hvordan det så ud, kunne man se i en artikel i The New Yorker-magasinet den 1. april 1999. Artiklen forklarede, at Bushregeringen grundlæggende set meddelte, at den ikke ville tillade nogen anden nation, eller gruppe af nationer, nogensinde at blive til en stormagt. Samtidig udgav CIA en undersøgelse, der kun delvis blev offentliggjort, og i hvilken de sagde, at Rusland, på trods af den kendsgerning, at Sovjetunionen var kollapsede, stadig havde flere råmaterialer og mere uddannet arbejdskraft end USA, og derfor var det tilrådeligt at forsøge at modvirke den industrielle udvikling i Rusland for at eliminere en fremtidig konkurrent på verdensmarkedet.

Vi ved alle, hvad der skete. Økonomer som Jeffrey Sachs og andre tog til Rusland og de østeuropæiske lande og anvendte chokterapien, der havde held til at reducere Ruslands industrikapacitet, fra '91 til '94, til blot 30 % af, hvad den havde været.

På dette tidspunkt skrev Zalmay Khalilzad, som var en af Cheneys folk, en bog, 'From Containment to Global Leadership' (Fra indeslutning til globalt lederskab), hvor han grundlæggende set annoncerede, at USA burde tage forebyggende skridt til på ubestemt tid at forhindre, at en anden global rival voksede frem, og være villig til at bruge magt, om nødvendigt, til dette formål. »På ubestemt tid« – det lyder endnu bedre en nazisternes Tusindårsrige, de ville kun have 1.000 år, men herredømme på ubestemt tid, det er virkelig bemærkelsesværdigt.

Dernæst offentliggjorde man i 1992 Defense Planning Guidance (vejledning i forsvarsplanlægning), der udgjorde den samme, forebyggende krigsdoktrin, og dernæst blev nogle uddrag publiceret i New York Times. Senator Joe Biden, der dengang var formand for Senatskomiteen for Udenrigsrelationer, sagde, »åh nej, dette er en ny Pax Americana. Dette er et amerikansk imperium«. I dag forfølger vicepræsident Biden ulykkeligvis nøjagtig denne politik.

Denne doktrin inkluderede den permanente, amerikanske dominans over hele Eurasien, amerikansk global dominans, samt regimeskift mod mange lande, der ville modsætte sig dette – som Irak.

Tilfældet Irak

Det stod allerede på dagsordenen, at man skulle skaffe sig af med Saddam Hussein, før Bush junior blev præsident i januar 2001, for de publicerede, fra Projekt for et Nyt Amerikansk Århundrede, i september 2000, et 90-siders dokument, hvor

afsnittet om Irak sagde, at USA i årtier havde søgt at spille en permanent rolle i sikkerheden i Golf-regionen, og behovet for en betydelig amerikansk tilstedeværelse i Golfen gik videre end til spørgsmålet om Saddam Husseins regime.

Før den berømte Anden Golfkrig var der et møde mellem den amerikanske ambassadør April Glaspie, efter at Kuwait var begyndt at stjæle noget af olien fra Irak, og da Saddam Hussein antydede, at han ville gøre en indsats for at få det tilbage og besætte Kuwait, signalerede fr. Glaspie, at det var OK – USA ville ikke involvere sig i indre, arabiske anliggender – og Saddam Hussein gik frem efter planen.

Dette var påskuddet til en krig, Operation Desert Storm, hvor general Schwarzkopf dengang meddelte, at de ville bombe Irak tilbage til stenalderen – hvilket de gjorde.

Herefter fulgte resolutionen om våbenhvile, FN's resolution 687, der blev vedtaget af FN's sikkerhedsråd i april 1991, og som bl.a. krævede, at Irak udleverede de våbensystemer, som var blevet leveret af USA til Saddam Hussein i det foregående årti til krigen mod Iran.

Disse sanktioner alene havde absolut katastrofale konsekvenser. Det såkaldte olie-for-mad-program havde som konsekvens, at der på et enkelt år døde 550.000 irakiske børn under 5 år. Fra '91 til 2003 døde der yderligere 1,5 mio. mennesker pga. mangel på mad og medicin. Og det blev til, at Madeleine Albright, der dengang var ambassadør til FN, gav et interview i '96 om dette til »60 Minutes« CBS, og hun blev spurgt, om en halv million børns død var en passende pris for at opretholde embargoen? Og hun sagde, vi mener det er prisen værd.

Dernæst var der en undersøgelse, hvor man også viste, at antallet af børn, der havde psykologiske traumer, psykologiske sygdomme, angst, en tilstand af rædsel, voksede til flere hundrede tusinde om året.

På dette tidspunkt tog Schiller Instituttet initiativ til en Komite til at redde Iraks børn. Det var et forslag fra vores ven, den russiske professor Grigorij Bondarevskij, og vi skabte denne komite sammen med Hans Lyksalighed Rafael I. Bidawid, patriarken for Babylons kaldæiske kirke; dr. Hans Köchler fra IPO-organisationen i Østrig; Amelia Boynton Robinson; Massimo Pini, en schweizisk parlamentariker; Ramsey Clark og andre. Vi organiserede en luftbro. Mælkepulver fra Amerika, fra mælkebønder: 5 tons, 3 store afsendelser med 16,5 tons medicinske forsyninger. Vi transporterede 22 irakiske børn til Tyskland for at blive behandlet; 48 hospitalssenge, 10 operationsborde, 67 kørestole osv.

Men det irakiske folks martyrium fortsatte.

I mellemtiden fortsatte Schiller Instituttet med at arrangere seminarer om Den eurasiske Landbro, i hundreder af byer, heriblandt en stor konference i Beijing i 1996.

Dernæst skabte vi en Kvindekommission for Den nye Silkevej, som var idéen om at bringe fred til det krigshærgede Mellemøsten gennem udvikling, ved at forlænge Den eurasiske Landbro ind i Mellemøsten. Vi sagde i teksten: »Irak er et af de centrale lande i Den nye Silkevej. Hvis man ønsker at forandre dynamikken i hele Golfen, i Sydvestasien og Mellemøsten, og eliminere den overhængende fare for verden, for altid, så er der ingen bedre måde end at bygge den sydlige, forlængede del af Den nye Silkevej fra Kina, gennem Centralasien, til Iran, Irak, Mellemøsten og derfra med forgreninger ind i Afrika på den ene side og Balkan på den anden side; og i den anden retning må den sydlige del af Den nye Silkevej gå fra Iran til Indien, og derfra integrere hele Sydøstasien.«

På dette tidspunkt blev vore ord ikke hørt, fordi magthaverne havde andre idéer.

1996 var det samme år, hvor Richard Perle annoncerede »Clean

Break«-politikken for Netanyahu, hvilket var idéen om at afskaffe Clintonregeringens Oslo-aftale.

Men i 1997 kom krisen i Asien, og selv, hvis den kinesiske regering allerede havde erklæret Den eurasiske Landbro Kinas langsigtede perspektiv frem til år 2010, så var krisen i Asien næsten årsag til en nedsmeltning, og det førte så til den russiske GK0-krise i '98 og statsbankerot. På det tidspunkt opfordrede præsident Clinton til en ny finansarkitektur, men som konsekvens blev han 'watergattet'.

I 1999 ophævede Larry Summers Glass/Steagall-loven, og det medførte grundlæggende set afreguleringen af Wall Street, og det europæiske banksystem, som nu opererede uden kontrol.

Den 3. januar 2001 afholdt hr. LaRouche et berømt webcast, hvor han sagde, at den tiltrædende Bushregering ville blive konfronteret med så mange finansielle problemer, at den ville satse på en ny Rigsdagsbrand for at skabe forudsætningerne for en politistat. Det var tre uger, før Bush junior tog plads i Det Hvide Hus.

Da 11. september indtraf, var hr. LaRouche tilfældigvis ved at give et live interview til et radioprogram i Utah, Stockwell-showet, hvor han grundlæggende set sagde, at dette angreb på World Trade Center og Pentagon ikke ville have været muligt uden, at der var medskyldige, kriminelle elementer i USA's regering.

Senere på eftermiddagen vil vi høre en speciel præsentation om nødvendigheden af at frigive de 28 sider, så det vil jeg ikke komme ind på her, men disse 28 sider giver jer et indblik i, hvad det virkelig var, der skete bag scenen, og når disse sider bliver udgivet, vil der blive meget at gøre for at imødegå det, der gik galt.

Men med en fortsættelse i dette spor var dette ikke slutningen. I 2003 fik vi opdagelsen af »Ondskabens Akse«, Irak, Iran, Syrien, Libyen, Nordkorea. Irak skulle være i

besiddelse af masseødelæggelsesvåben. Landet skulle være i færd med at bygge et atomvåben, og det havde evnen til at nå enhver by på planeten inden for 45 minutter. Saddam Hussein skulle have tætte bånd til al-Qaeda.

Dette skyldtes alt sammen et memorandum fra MI5, og det var godkendt og arrangeret af Tony Blair.

Vi ved, hvad der skete. Irakkrisen skete, baseret på løgne, og kastede den irakiske nation ud i mere uro.

I mellemtiden spredtes terrornetværket. Dette var begyndt med Brzezinski, der spillede det islamiske kort mod Sovjetunionen, i Afghanistan, og efter Sovjetunionens sammenbrud spredte disse netværk sig – til Centralasien, til Tjetjenien, Dagestan, Xinjiang i Kina, Pakistan, og wahhabismens virus, der var den sande ansvarlige for 11. september, bredte sig. NATO's Artikel 5 blev også påberåbt, for dette var angiveligt al-Qaeda. Og så kom krisen i Afghanistan.

Dernæst kom krisen mod Libyen. USA, briterne og franskmændene antog islamistiske radikale i Libyen til at vælte og myrde Gaddafi. Og efter at have kastet landet ud i et totalt helvede, begyndte de at bekæmpe de samme terrorister. Dette ville i mellemtiden ikke standse dem fra at bruge dem til at begynde på indsatsen for at vælte Assad.

Alt dette blandede sig til at blive til ISIS, der er blevet stærke i Irak og Syrien, og man erklærer nu krig mod ISIS, hvis dannelse er et resultat af den forudgående politik. Men USA gør selvfølgelig ikke dette alene. Det gør det sammen med sine gode allierede, Saudi Arabien og Qatar, lande, der er under stærk mistanke for at finansiere de selv samme terrorister, mod hvilke denne krig udkæmpes.

I dag har man gode terrorister, som man bruger til regimeskift mod de regeringer, man ikke kan lide. I morgen finder man ud af, at disse er de onde terrorister, som man må bekæmpe. I mellemtiden rekrutterer wahhabiternes madrassa'er, skoler og

velgørenhedsorganisationer flere folk fra USA, konvertitter, fra Tyskland, Frankrig og Belgien, og uddanner dem i Syrien og Irak, og sender dem så tilbage for at begå grusomheder, som vi netop har set det i Paris mod bladet Charlie Hebdo.

Dette må stoppe. For dette er blevet til et totalt mareridt, og det er et mareridt, der vil ødelægge civilisationen for altid, hvis vi ikke stopper det. Og det er grunden til, at offentliggørelsen af de 28 sider er nøglen. Og det er det, fordi kun, hvis sandheden om, hvad der skete, kommer frem, kan der komme en løsning.

En fremvoksende, ny verdensorden

Men det er ikke godt nok. For i mellemtiden, i det seneste halvandet år, er en helt anden model for verdensordenen vokset frem.

(Tredje og sidste del af Helgas tale følger snarest. Mens du venter, kan du se videoer og dansk udskrift af senator [Bob Grahams pressekonference](#), og webcastet med [Jeffrey Steinberg](#), EIR's efterretningsspecialist, der giver en meget grundig analyse af baggrunden for den internationale terrorisme, vi i øjeblikket lider under.

*Og glem ikke at mobilisere hele dit netværk til at komme til vort vigtige møde den 31. januar kl. 14. **Se banner.***

Stay tuned! –red.)

Helga Zepp-LaRouche: Hovedtale, Schiller Instituttets konference i New York, 17. jan 2015: BRICS nationer genopliver dr. Martin Luther Kings drøm: Økonomisk retfærdighed er en umistelig rettighed

Vi bringer her første del af Helga Zepp-LaRouches hovedtale:

Helga Zepp-LaRouche: Jeg er her for at tale om en skøn vision om en verden uden krig og terrorisme.

Det lyder jo som et meget usandsynligt forslag på dette tidspunkt, hvor vi befinder os på randen af Tredje Verdenskrig. Selv Gorbatsjov har for nylig givet udtryk for dette. Mange andre ser det. Og verden er i dag flået itu af en bølge af terrorisme, og det er heller ikke så let at forestille sig, hvordan vi skal blive denne barbariske udvikling kvit.

Men det er inden for rækkevidde. Og potentialet til at få verden på fode igen, få verden i orden, eksisterer.

Det eksisterer i form af begyndelsen til en ny, økonomisk verdensorden, der i løbet af de seneste halvandet år er blevet opbygget af BRICS-landene, Latinamerikas CELAC-lande, og nogle asiatiske og afrikanske lande. Men for at denne vision i sandhed kan blive et realistisk perspektiv for fremtiden, er det absolut bydende nødvendigt, at vi forandrer USA's kurs i

særdeleshed, samt også Europas kurs.

For udelukkende kun, hvis USA går med i BRIKS og ikke anser Kina, Indien og de andre BRIKS-nationer som en geopolitisk trussel til deres, eller jeres, eller vores geopolitiske interesse ... Det må stå fuldstændig klart, at, i en tid med termonukleare våben, kan krig ikke være et middel til konfliktløsning, med mindre vi ønsker at begå selvmord.

Krig og terrorisme er de to, onde tvillinger i vor tid, der på incestuøs måde avler hinanden. Vi har terrorisme. Dernæst har vi krigen mod terrorisme, der skaber yderligere terrorisme, der igen skaber mere behov for mere krig. Så har vi mere terrorisme ... og sådan fortsætter det, frem til faren for en Tredje Verdenskrig.

Man bør forstå, at krig og terror, sandsynligvis i al evighed, men i særdeleshed i vor tid, er et imperiesystems redskaber, et system, der har øget svælget mellem rig og fattig på en fuldstændig sindssyg, pervers måde, et system, der har skabt en situation, hvor de allerrigeste mennesker – 85 personer – ejer lige så meget rigdom, som halvdelen af menneskeheden tilsammen, 3,5 mia. mennesker. Dette system har Pave Frans kaldt systemet, der dræber, og han har krævet, at man tager det Femte Bud, »Du skal ikke ihjelslå«, i anvendelse over for dette system.

Og lige her, på Manhattan, har man på en vis måde dette systems hovedkvarter, sammen med City of London, beliggende på Wall Street. Men man har også her begyndelsen til Den amerikanske Republik, og Den amerikanske Forfatning, der repræsenteredes af Alexander Hamilton og idéen om, at den suveræne regering har retten til at skabe sin egen kredit til fordel for det almene vel, og at denne kredit udelukkende kun må tjene nationens velstand.

New York repræsenterer også begyndelsen på Den amerikanske Republik, og institutionen. Og Wall Street var lige fra

begyndelsen den amerikanske models fjende. Det har altid været Det britiske Imperiums brohoved for undergravning, hele vejen igennem. Det har altid finansieret de forkerte mennesker, inklusive i Konføderationen, i Borgerkrigen, hvor det finansierede Konføderationen.

Så Wall Street var altså associeret med at gøre virkningen af Den amerikanske Revolution ugjort og give magten over den amerikanske koloni tilbage til Det britiske Imperium. Og i dag er fjenderne af idéen om Amerika som republik på krigsstien, og nogle af disse spiser i øjeblikket frokost eller middag med repræsentanten for Det britiske Imperium, der er på besøg i USA, i skikkelse af Tony Blair.

Men verdens skæbne vil være afhængig af, hvilken af disse to traditioner, der vil herske. Og vi er kommet sammen her i dag for, fra dette møde, at lancere en udvikling, der skal få Amerika tilbage til at være en republik og gennemføre Alexander Hamiltons og John Quincy Adams politik, og atter blive De forenede Stater, en republik i en alliance af fuldstændig suveræne republikker.

De gode nyheder i alt dette er, at Wall Street står umiddelbar foran at eksplodere. Og de endnu bedre nyheder er, at et alternativ til dette system allerede er på plads.

Men Wall Streets for-store-til-at-lade-gå-ned-banker vil snarest eksplodere, og det samme vil eurozonen.

Torsdag i denne uge (15. jan.) opgav den Schweiziske Nationalbank deres binding til euroen, og det skyldtes, at det ikke længere kunne bevares, efter at Schweiz allerede havde brugt 500 mia. dollar på at forhindre en opskrivning af schweizerfrancen, og i forventning om stor turbulens i den kommende uge trak schweizerne ligesom i bremsen og besluttede at lade kursen flyde.

Torsdag i den kommende uge – og dette var, hvad den Schweiziske Nationalbank antciperede – vil Den europæiske

Centralbank efter al sandsynlighed satse på den meste gigantiske Kvantitative Lempelse, og foretage ubegrænsede opkøb af statsobligationer. Den vil gøre det, som Mario Draghi allerede for to år siden, da euroen havde store vanskeligheder, havde meddelt han ville gøre; han sagde, at han ville gøre hvad der er nødvendigt for at redde euroen. Og hvad der er nødvendigt betyder ubegrænset pengetrykning.

Den 25. januar, dvs. på næste søndag, er der valg i Grækenland, og alt tyder på, at oppositionspartierne, Syriza og de Uafhængige Grækere, vil vinde majoriteten, og de har allerede meddelt, at de i dette tilfælde vil annullere Trojka-memorandaet, det memorandum, der tvang den græske befolkning til at lide den mest utålelige smerte, nedskæringer, forøgelse af selvmordsraten, forøgelse af dødsraten. Man har netop nu en folkelig opstand imod dette. Hvis disse oppositionspartier vinder, så vil det efter al sandsynlighed blive begyndelsen til enden for euroen; for hvis EU-kommissionen kapitulerer over for Syrizas krav om at droppe nedskæringerne, vil det brede sig som en steppebrand til Italien, Spanien, Portugal og Frankrig, og sandsynligvis til mange andre lande.

Og hvis de (EU-kommissionen) ikke gør det, så vil ultimatummet sandsynligvis være, at Grækenland vil forlade eurozonen, og så vil det brede sig som en steppebrand.

Men det går ikke bedre med Wall Street, fordi for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne, der allerede nu gisper desperat efter den sidste luft, har spekuleret og investeret i skifergas og olie, og de har akkumuleret en gæld på omkring 1 billion dollar, som det var meningen skulle tilbagebetales gennem en oliepris på 80, 100 eller 120 dollar per tønde, og ikke 45 dollar, hvilket er den aktuelle pris. Og oven i dette har de samlet sig udestående derivater af forskellig art til omkring 20 billioner dollar.

Dette har skabt en situation som under krisen på det sekundære ejendomsmarked i 2007, hvor mange mennesker, pga.

sammenbruddet i huspriserne, havde huslån, der var langt dyrere end prisen for deres hus, og det førte til nedsmeltningen af det sekundære ejendomsmarked, der igen førte til kollapset af Lehman Brothers i 2008 og systemets potentielle forsvinden.

Det betyder, at det transatlantiske finanssystem står umiddelbart foran sin undergang. Og i betragtning af, at dette system har for omkring 2 billiarder dollar i udestående derivater, findes der ingen måde, hvorpå disse penge kan blive betalt, ikke gennem bail-out (statslige redningspakker), og ikke gennem bail-in (konfiskering af bankindeståender). Og det er grunden til, at vi befinder os på randen af Tredje Verdenskrig.

Krigsfaren

For det er sammenbruddet af det transatlantiske system, der er den virkelige udløser af krigsfaren. Den åbenlyse udløser er krisen i Ukraine, men i virkeligheden står vi og ser på en geopolitisk konfrontation med Rusland, og med Kina. Og når Gorbatsjov, som er vellidt i Vesten, men ikke så populær i Rusland, nu går ud og forsvarer Putin i en virkelig dramatisk ændring af sine meninger, og advarer om, at hvis det kommer til krig over Ukraine, vil det føre til en storkrig, hvor atomvåben vil blive brugt, og det vil føre til civilisationens udslettelse, så kan jeg blot sige, at det absolut er tilfældet.

Lige nu har vi en amerikansk militærholdning, og en ditto fra NATO, der opererer ud fra en førsteangrebs-doktrin. De har udvidet NATO mod øst og omringet Rusland. USA har vedtaget en såkaldt Prompt Global Strike-doktrin, som betyder en førsteangrebs-doktrin. Det globale, amerikanske missilforsvarssystem er et førsteangrebssystem. Og USA er i færd med at modernisere hele sit atomvåbenarsenal til dette

formål.

I sidste uge udkom der en ny rapport i Washington, hvor International Security Advisory Board, der rådgiver udenrigsministeriet, og som består af tidligere regerings- og militærfolk, sagde: Åh, det er så forfærdeligt. Vi må anerkende den kendsgerning, at vi har kontradiktoriske relationer med Rusland, og den umiddelbare årsag er naturligvis Ukraine og Krim. Og nu er en største fare den, at en af siderne fejlberegner den andens intentioner. Det er meget bekymrende, for Rusland er overbevist om, at USA ønsker, at der skal komme en anden regering i Rusland, og at vi arbejder hen imod en førsteangrebs-kapacitet. Det gør vi naturligvis ikke, men hvis vi bare siger sådan, vil de ikke tro på os.

Men Rusland har altså stadigvæk det største atomvåbenarsenal uden for USA, nok til at ødelægge USA på en eftermiddag.

Det er, hvad det drejer sig om, og Rusland opfinder ikke disse trusler – de er meget virkelige. Og derfor udarbejdede Rusland julen over, i respons til dette, en ny, russisk militærdoktrin, i hvilken de siger, at de på deres side forbeholder sig retten til at tage atomvåben i brug for at forsvare sig mod et amerikansk førsteangreb. De investerer i nye, strategiske ubåde. De installerer ICBM'er på tog, så de ikke er så nemme at ramme. De moderniserer på deres side deres atomkapacitet og deres evne til at tage sigte.

I december-nummeret af *The Nation*, et blad, var der en artikel af hr. Postol, hvori han meget detaljeret beskrev USA's førsteangrebs-holdning og sagde, at det er en fundamental fejltagelse, begået af dem, der har gjort dette, at antage, at det skulle være muligt at neutralisere en modstanders gengældelsesangreb (som svar på et førsteangreb). For der er en fundamental forskel på en konventionel krig, hvor man forsøger at ødelægge så meget af fjendens som muligt, og så er fjenden besejret. Men i en atomkrig kan man ikke gøre dette, og han

laver en kompliceret beregning, der siger, hvorfor russerne i alle tilfælde har 6 minutter tilbage til at lancere deres kapacitet, når de først opdager, at de er blevet angrebet. Og dette betyder udslettelse.

Hvordan kunne det ske?

Hvordan er det muligt, at vi, 70 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, virkelig står på randen af Tredje Verdenskrig? Hvad var det, der gik så gruelig galt, at vi nu står der?

(Anden halvdel af Helgas tale følger snarest på dansk. Hun går her tilbage til Berlinmurens fald og den forpassede chance for at skabe en ny fredsorden for det 21. århundrede, og fortsætter med den nye, internationale, retfærdige, økonomiske verdensorden, der nu er ved at blive skabt med BRIKS-nationerne og allierede nationer, som USA (og selvfølgelig også Europa) snarest må tilslutte sig, og med virkeliggørelse af Verdenslandbroen ('Den nye Silkevej') som alternativ til atomkrig og menneskehedens mulige udslettelse, og som Schiller Instituttet har kæmpet for i 20 år. Stay tuned!)

Mens du venter:

Vi anbefaler, at du hører hele Helgas hovedtale [her](#).

Se også: Helga Zepp LaRouche: [I anledning af 25-året for Berlinmurens fald](#)

Vi anbefaler desuden, at du kommer til vores møde den 31. januar kl. 14 med deltagelse af en af vore internationale ledere, og at du mobiliserer alle venner og bekendte til også at komme til mødet, der vil dreje sig om det europæiske

aspekt; hvad vi her i Europa kan gøre for at udbrede det nye alternativ med BRIKS-samarbejde for global udvikling og økonomisk retfærdighed, i stedet for den meget virkelige og overhængende fare for en atomar udslettelseskrig, der i allerhøjeste grad også vil involvere Europa, som Helga ovenfor beskriver.

Se vores banner om mødet.

Se også: [Lyndon LaRouches åbningstale til ovenstående konference \(dansk\)](#).

Helga Zepp-LaRouche: Historisk pressekonference i den amerikanske Kongres: Har man løjet for hele verden?

11. januar 2015 – Det var et bemærkelsesværdigt sammenfald, at pressekonferencen med den tidligere senator og formand for den officielle undersøgelseskomite af begivenhederne den 11. september, 2001, Bob Graham, og terrorangrebet mod journalister fra det franske, satiriske ugemagasin Charlie Hebdo i Paris, fandt sted på samme dag. Senator Graham, kongresmedlemmerne Walter Jones og Stephen Lynch, samt pårørende til ofre for angrebet på World Trade Center, gjorde her hemmeligstemplingen, efter ordre fra præsidenterne Bush og Obama, af et helt kapitel af den originale

kommisionsrapport ansvarlig for, at den virkelige baggrund for 11. september frem til i dag ikke er blevet afsløret, og at terrorbølgen derfor lige siden aldrig er afbrudt. Denne undladelse fortsætter med at udgøre en trussel mod verden, »som vi så det i Paris i morges«, påpegede senator Graham gentagne gange.

(Læs pressekonference på dansk samt se video [her](#)).

Denne pressekonference, der blev sendt live af internetsiden LaRoucepac.com's videoteam, betyder efter al sandsynlighed afslutningen på to amerikanske regerings mørklægning af baggrunden for 11. september. Det faktum, at den tidligere formand for begge kongreshuses undersøgelseskommission, der fra 2001 til 2002 havde arbejdet et helt år, interviewet hundreder af personer, undersøgt titusinder af dokumenter og sluttelig offentliggjort en officiel, 800 sider lang, omfattende rapport, personligt trådte frem for pressen, var i sig selv en sensation. Så meget desto mere på grund af det faktum, at han gjorde hemmeligstemplingen af de 28 sider af rapporten ansvarlig for, at det kunne komme til sådanne terrorangreb, som det i Paris.

Den vidt udbredte rapportering i amerikanske og diverse internationale medier, udlægningen af optagelsen af pressekonferencen på en række websider i flere lande, såvel som nationale og internationale parlamentarikers og eksperters opmærksomhed, burde sikre, at denne skandale ikke længere kan fejes ind under gulvtæppet.

Hvad er da sammenhængen mellem disse 28 sider og angrebet i Paris? Er det virkelig korrekt at beskrive denne afskyelige gerning som et »angreb på ytrings- og meningsfriheden, som ikke kan retfærdiggøres«, som fru Merkel omgående slog fast? Som de foreløbige undersøgelser har fastslået, så var alle tre attentatmænd blevet rekrutteret af Jamel Beghai, alias »Abu Hamza«, til al-Qaeda, der igen har forbindelse til jihadist-netværk, der opererer fra moskeer i London, herunder Finsbury

Park-moskeen, hvor den virkelige Abu Hamza var imam i årevis, et pseudonym for Jamel Beghai.

Abu Hamza blev i 2012 udleveret til USA og retsforfulgt for terrorvirksomhed og rekruttering af terrorister. Hans hovedforsvar foran domstolen var det argument, at han, ved siden af at arbejde for al-Qaeda og andre terrorgrupper, også havde arbejdet for den britiske efterretningstjeneste, MI5. Abu Hamza, hvis fødenavn er Mustafa Kamel Mustafa, er netop den 9. januar 2015 blevet idømt livsvarigt fængsel af en domstol i New York for deltagelse i flere terroraktiviteter.

De to hovedattentatmænd i angrebet på satiremagasinet i Paris, Said og Cherif Kouachi, har længe stået på den franske og andre vestlige efterretningstjenesters overvågningsliste. Cherif blev i 2008 idømt tre års fængsel, og begge brødre blev i sommeren 2014 ført tilbage til Syrien, hvor de sandsynligvis havde kæmpet på de såkaldte oprøreres side mod Assad-regimet. Det vil sige, at de havde deltaget i en krig, der var sanktioneret af USA, NATO og Frankrig, en krig, hvis hovedpersoner bl.a. af den franske regering var blevet udstyret med våben, som præsident Hollande torsdag i sidste uge erkendte.

Nu begyndte Vestens involvering med terrorgrupper i Mellemøsten ikke først med krigen mod Assad. Senest fra og med Zbigniew Brzezinskis forslag i 1975, på et møde i den trilaterale kommission i Tokyo, om at bruge det »islamiske kort« i krigen mod Sovjetunionen, har Vesten altid haft en hånd med i aktiviteterne i de diverse grupperinger, fra Mujaheddin i Afghanistan til al-Qaeda, al-Nusra og i dag ISIS, og som man alt efter omstændighederne bekæmpede, for dernæst i næste øjeblik at udstyre med våben som »moderate oprørere« og indsætte mod henholdsvis Gaddafi, Assad eller andre upopulære modstandere.

Med følgerne af denne praksis diskuterer det særlige udvalg i den amerikanske Kongres, under ledelse af republikaneren Trey

Gowdy, stadig terrorangrebet i Benghasi 2012, hvor ambassadør Stevens og yderligere tre mennesker blev dræbt. Det forventes, at blandt andre Hillary Clinton og Susan Rice til foråret eller sommer vil blive indstævnet til at vidne, og at Obamas vice-sikkerhedsrådgiver Ben Rhodes' instruktion til Rice om at lyve om omstændighederne omkring angrebet, vil komme frem.

Senator Graham fremhævede med stor kraft Saudi Arabiens rolle, hvis støtte til den meste ekstreme form for islam, wahhabismen, blot var blevet opmuntret gennem hemmeligstemplingen af de 28 sider. Over hele verden er støtten til og finansieringen af disse terrorgrupper sidenhen vokset, og al-Qaeda skulle være en skabelse af Saudi Arabien, lige så vel som regionale grupper som al-Shabab og ISIS, der blot skulle være de seneste skabelser. Den, der antager, at problemet er løst ved at besejre ISIS, er naiv:

»Konsekvensen af vores passivitet over for Saudi Arabien er, at vi har tolereret en hel række af disse organisationer, der er så voldelige, ekstreme og yderst skadelige for hele Sydvestasien og udgør en trussel mod hele verden, som vi så det i morges i Paris«, understregede Graham.

Højtplacerede kilder i både Frankrig og USA, der pga. deres position har adgang til ikke-offentlige informationer, er enige om den vurdering, at angrebet i Paris ikke kun drejede sig om en destabilisering af Frankrig, men også om et varselsskud i næsen på præsident Hollande, der for nylig gjorde sig upopulær i visse angloamerikanske kredse, da han kom ud og talte for en nedtrapning over for Rusland og en snarlig afslutning af sanktionerne.

Er det altså berettiget kun at tale om et »angreb på menings- og ytringsfriheden« i denne sammenhæng, som den »radikale islam« på demonstrativ vis er ansvarlig for? Eller bliver, netop gennem denne »fortælling«, som det så fornemt hedder på moderne sprog, en begivenhed udstyret med en troværdig forklaring, der imidlertid typisk sejler under falsk flag?

Selvfølgelig handler det om »islamisk ekstremisme« – men netop en sådan, der tjener en politisk dagsorden.

Det er i denne forbindelse interessant, hvordan den ukrainske premierminister Jatsenjuk (Victoria Nulands »Jats«) i en tale for Det tyske, udenrigspolitiske Selskab (DGAP) uimodsagt kunne hævde, at alle huskede, hvordan Sovjetunionen havde overfaldet Tyskland og Ukraine! Da den russiske viceudenrigsminister Vladimir Titov derefter bad om en udtalelse fra det tyske Udenrigsministerium om Jatsenjuks udtalelser, lød svaret, at Forbundsregeringen ikke afgav nogen kommentar til hans udtalelser. Berlin ville dog ikke stille spørgsmålstegn ved tyskernes ansvar for sovjetiske borgeres død under Anden Verdenskrig. Hvis man vil bedømme dette svar venligt, kan man indstille Udenrigsministeriet til Nobelprisen i 'dans på æg'.

Realiteten er derimod nærmere en belysning af NATO-Gladio-Operationens praksis, hvor man under den Kolde Krig støttede såkaldte »Stay-behind«- (»tilbageblevne«) netværk for det tilfælde, at der blev krig med Sovjetunionen, og som bestod af tidligere nazister, antikommunister eller – i Ukraines tilfælde – Stepan Banderas netværk. CIA's, MI6's og BND's, den tyske efterretningstjenestes, kontrol med disse netværk er veldokumenteret.

70 år efter Anden Verdenskrigs slutning hersker tydeligvis stadig den samme anskuelse ud fra mottoet: Mine skurke er gode skurke, og dine skurke er forbrydere. Denne dobbeltmoral i Vestens angivelige frihedselskende og demokratiske anskuelse stikker pinligt ud. Således kommenterede den kinesiske avis *Global Times*, at når det drejede sig om terrorisme i Paris, forlanger Vesten korrekt uindskrænket solidaritet. Men når det drejer sig om terrorisme imod Kina, fremstiller Vesten dette endda som en kinesisk påstand (med den implikation, at det drejede sig om legitime protester mod den kinesiske regering). Og Konstantin Kosatjev, ledende parlamentariker i det Russiske Føderationsråd, påpegede, at reaktionen på terroren i Paris må

være den samme, som ved mordattentatet i Odessa, hvor ukrainske mennesker indebrændte levende.

»Ville europæerne sluge det? Ville de europæiske politikere tie og lade, som om intet var hændt?«, skrev Kosatjev på sin blog.

Senator Graham krævede i sin pressekonference, at politikken må føres tilbage til den standard, som præsident Lincoln fastsatte, og som gik ud fra, at republikken kun kan bestå, hvis regeringen siger den uindskrænkede sandhed, fordi der kun på denne måde kan herske den nødvendige tillid i samfundet. Netop denne tillid er i dag i vidt omfang forsvundet mellem regeringen og befolkningen i USA og Europa.

Hvis den tyske regering vil ændre dette, må den omgående indlede en undersøgelse af implikationerne af senator Grahams pressekonference og gøre en ende på den utålelige mørklægning af Jazi-kuppet i Kiev.

(Se også: [Jacques Cheminades erklæring: Vores 11. september](#))

**PRESSEMEDDELELSE:
Prominente ledere støtter
Resolution,
der kræver, at USA og Europa**

afviser geopolitik og i stedet samarbejder med BRIKS

17. dec. 2014 – En gruppe på flere end 100 prominente politikere, forretningsfolk, akademikere, videnskabsfolk og kunstnere fra 20 lande har offentligt underskrevet en resolution, der kræver, at USA og Europa samarbejder med BRIKS-landene, for fred og økonomisk udvikling. Resolutionen, der er sponsoreret af Schiller Instituttet, blev udstedt som respons på den kinesiske præsident Xi Jinpings tilbud til USA om at tilslutte sig Kinas udviklingsprogram med den Nye Silkevej og forlade konfrontationspolitikken mod især Rusland og Kina.

De prominente underskrivere får følgeskab af flere end 1.000 almindelige borgere fra disse og andre lande, der som en presserende sag ønsker, at deres regeringer skal forlade konfrontationspolitikken og i stedet samarbejde med BRIKS-landene, med Den westfalske Fredstraktats princip om 'den andens fordel' som grundlag. Schiller Instituttet planlægger fortsat at indsamle underskrifter på resolutionen fra såvel intellektuelle ledere som almindelige borgere, med det formål at skabe en massebevægelse for økonomisk udvikling og fred.

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter, sagde:

»Idéen om at samarbejde med Xi Jinpings tilbud om at samarbejde om den Nye Silkevej er det vigtigste fredsinitiativ for at få verden bort fra randen af konfrontation og krig. Samarbejde om dette initiativ er et fantastisk perspektiv for menneskeheden. Jeg opfordrer alle mennesker til at uddele denne resolution og hjælpe os med at

få flere underskrifter.»

USA hjemmeside: Listen over de prominente lederes underskrifter findes på LaRouchePAC's hjemmeside her.

Dansk hjemmeside: Se Resolutionen (på dansk) og de prominente underskrifter fra 20 nationer – og skriv under – **HER**

Her er nogle prominente underskrifter fra Danmark:

Tom Gillesberg
in Denmark

Chairman, The Schiller Institute
Copenhagen Denmark

Hugo	Andersen	Director, Taarnby Karroserifabrik	Taarnby	Denmark
John Scales	Avery	Associate Professor Emeritus, at the Department of Chemistry, University of Copenhagen, Chairman of The Danish Peace Academy, Contact Person in Denmark for Pugwash Conferences on Science and World Affairs		Denmark
Anika Telmányi	Lylloff	Violinist	Copenhagen	Denmark
Mohammed	Mafoud	Head of Danish- Syrian Union		Denmark

Jens Jorgen	Nielsen	Lecturer, Niels Brock, Business School, former newspaper correspondent in Russia		Denmark
Thomas Grønlund	Nielsen	Physics Lecturer	Herlufsholm Skole	Denmark
Ole	Skjold	former director Ole Skjold ApS	Frederikssund	Denmark
Erling	Svendsen	Former President Danish Wheat Growers Association	Hvalso	Denmark
Ole	Valentin-Hjorth	Economist		Denmark

**Helga Zepp-LaRouche:
DEN ENESTE STRATEGI TIL AT
UNDGÅ KRIG
– Vi skal få USA og Europa**

til at tilslutte sig BRIKS' nye paradigme!

»Jeg tror, at hvis den gennemsnitlige amerikaner vidste, hvor tæt vi er på Tredje Verdenskrig, ville folk strømme ud på gaderne... « »Den tidligere chef for den russiske hærs generalstab ... sagde, at en konflikt mellem NATO og Rusland allerede er i gang ... at en egentlig militærmagt blot vil være denne kampagnes slutfase. Da han blev spurgt, om han mente, det endnu kunne standses, sagde han, at han mente, det ulykkeligvis ikke længere var muligt; at mekanismerne var blevet sat i gang ... «

Supplerende materiale:

Folder: [HVORFOR USA MÅ GÅ MED I BRIKS](#)

Skriv under: [RESOLUTION:](#)

[USA OG EUROPA MÅ HAVE MODET TIL AT AFVISE
GEOPOLITIK](#)

[OG I STEDET SAMARBEJDE MED BRIKS](#)

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter, forberedte denne videotale den 6. dec. til Instituttets møde den 13. december i New York City, såvel som andre møder i Boston, Detroit, San Francisco og Houston.

Jeg tror, at hvis den gennemsnitlige amerikaner vidste, hvor tæt vi er på Tredje Verdenskrig, ville folk strømme ud på gaderne, og de ville kræve en ændring af Obamaregeringens aktuelle politik.

Den tidligere chef for den russiske hærs generalstab, general Juri Baluyevskij, gav for et par dage siden et interview, hvor

han sagde, at en konflikt mellem NATO og Rusland allerede er i gang; at den begyndte med en informationskrig, med en enorm psykologisk kampagne, der lagde pres på befolkningens tankegang, og at en egentlig militærmagt blot vil være denne kampagnes slutfase. Da han blev spurgt, om han mente, det endnu kunne standses, sagde han, at han mente, det ulykkeligvis ikke længere var muligt; at mekanismerne var blevet sat i gang; at vore modstanderes mål er blevet klart defineret: De vil forsøge at forhindre Rusland i at blive deres ligeværdige partner, militært og økonomisk.

På en nylig konference i Slovakiet sagde premierminister Robert Fico, at han mente, at sandsynligheden for en atomkrig, der involverede flere lande end blot Ukraine og Rusland, lå på 70 %.

I går var der en gruppe mennesker i Tyskland, meget betydningsfulde dignitarere, der udstedte en appel til den tyske regering og det tyske parlament, med titlen »Igen krig i Europa? Ikke i vores navn!« [Se EIR, 12. dec., 2014; [hør Radio Schiller 8. dec.](#)] De skitserede her, hvorfor de tror, at den aktuelle politiske kurs vil føre til en krig med Rusland på kort sigt, og de appellerede til den tyske regering og til medierne om at stoppe misinformationskampagnen og dæmoniseringen af Rusland og Kina. Apellen var underskrevet af tidl. kansler Gerhard Schröder, tidl. præsident Roman Herzog, tidl. chef for Sikkerhedskonferencen i München, Horst Teltschik, og mange betydningsfulde personer fra industrien, det politiske liv, medierne og den kulturelle verden.

Dette er vældig godt, for vi befinder os netop nu på en konfrontationskurs med Rusland på kort sigt, som udelukkende kun kan betyde civilisationens udslettelse.

Alt dette begyndte egentlig med de neokonservatives politik på det tidspunkt, da Sovjetunionen opløstes, og hvor de neokonservative besluttede at skabe et verdensimperium sammen med briterne, baseret på Det britiske Imperium som model, og

baseret på det »specielle forhold« mellem Storbritannien og USA. Og på alle de skridt, man siden har taget – de 'farvede revolutioner' mod Ukraine og Georgien; forsøget på at gøre det samme i mange andre lande i verden, for at fremkalde et regimeskift i alle lande, der ikke ville underkaste sig denne idé med imperiet. Det løfte, man afgav dengang, i forbindelse med den tyske genforening, om, at man ikke ville udvide NATO's grænser frem til Ruslands grænser, blev selvsagt brudt.

Sanktionerne mod Rusland er, som den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov for nylig sagde, i virkeligheden ikke rettet mod at tvinge Rusland til at ændre sin politik, men mod at skabe en sådan økonomisk ravage i Rusland, at den russiske befolkning ville vende sig mod Putin og vælte hans regering, og dernæst ville man arbejde på en opsplittning af den Russiske Føderation.

Alt dette udgør en situation, der ikke må finde sted, for der er et alternativ. Det, som massemedierne i USA fuldstændig har udeladt, er den kendsgerning, at, siden juli måned i år, siden BRIKS-landenes topmøde i Fortaleza, Brasilien, er et fuldstændig nyt, økonomisk system i færd med at blive udviklet meget, meget hurtigt. Vi har i øjeblikket en situation, hvor over halvdelen af menneskeheden – BRIKS-landene, de fleste sydamerikanske lande, mange asiatiske lande og endda nogle afrikanske lande, som Egypten og Sydafrika – har betrådt en vej mod en total eksplosion af økonomisk genopbygning, af udviklingsprojekter, som var blevet forbudt af IMF's betingelsespolitik i de seneste mange årtier.

I kølvandet på topmødet i Fortaleza hjælper Kina f.eks. nu Nicaragua med at bygge en sekundær Panamakanal på fem år igennem Nicaragua, som øjeblikkeligt skaber 50.000 jobs; projektet vil skabe to havne; en hovedtransportlinje fra det ene ocean til det andet; en ny by, en ny international lufthavn, og det vil transformere Nicaragua fra at være et fattigt land til at være et meget, meget forhåbningsfuldt land med fremgang.

Det samme sker i mange sydamerikanske lande; Kina hjælper Brasilien med at bygge en transkontinental jernbanelinje fra Brasilien og hele vejen til Peru. Mange af disse lande samarbejder om at bygge nye atomkraftværker, mellem Rusland og Argentina, Kina og Brasilien, Indien og Rusland og i mange andre kombinationer; og de vil også betræde vejen med en absolut fantastisk udforskning af rummet.

Disse lande har også skabt nye finansinstitutioner, som udelukkende kun er helliget finansiering af den fysiske økonomi og udviklingsprojekter, og som er hengivent loyale over for befolkningens almene vel. Der er den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, fra Kina; der er BRIKS-landenes Nye Udviklingsbank, og Shanghai Cooperation Organization er i færd med at skabe en ny bank. Ligeledes er de sydasiatiske lande i SAARC (Sydasiatisk Association for Regional Kooperation) i færd med at skabe en ny bank. Der er en ny udviklingsfond for Silkevejen.

Alle disse projekter vil gå i en meget positiv retning for at fjerne disse landes fattigdom på blot nogle få år. Siden Indiens nye premierminister Narendra Modi tiltrådte embedet, har der været en sand eksplosion af entusiasme i Indien. Han har bebudet, at han vil bygge 100 nye byer og skabe 1 million nye jobs om måneden; han er i færd med at genoplive 30 vandstyringsprojekter, der blev sat i bero efter mordet på Indira Gandhi. Så der er en entusiasme i Indien, som I ikke kan forestille jer!

Dette samme er sandt for Kinas vedkommende: Tro ikke ét eneste ord af det, I har hørt om Kina! Jeg har været i Kina to gange i år, og jeg kan forsikre jer om, at befolkningen er absolut optimistisk. De er overbevist om, at det utrolige, kinesiske, økonomiske mirakel, som de var i stand til at præstere på blot 30 år, vil muliggøre en industriel revolution, som det tog de fleste europæiske lande, og USA, 200 år at præstere! Og da præsident Xi Jinping annoncerede den Nye Silkevej som grundlaget for en ny, økonomisk verdensorden, så betød det

simpelt hen, at den kinesiske regering nu tilbyder, at ethvert land, som måtte ønske at deltage, kan gentage de samme principper for dette kinesiske, økonomiske mirakel i deres eget land.

Jeg er fuldstændig sikker på, at den eneste måde, hvorpå en optrapning mod Tredje Verdenskrig kan standses, er, at vi tager imod præsident Xi Jinpings tilbud, som han kom med ved afslutningen af APEC-topmødet på en fælles pressekonference med præsident Obama. Her inviterede den kinesiske præsident Obama til, at USA og andre store lande burde tilslutte sig den Nye Silkevej og disse nye finansinstitutioner.

Jeg har ikke hørt Obama komme med noget svar, der sagde, at det ville han gøre, men jeg er fuldstændig sikker på, at de europæiske lande, som er i oprør over faren for krig, er fuldstændig i stand til at tilslutte sig BRIKS-landene med henblik på denne globale udvikling.

Og jeg appellerer til jer: Vi må få USA til at stoppe denne krigsholdning over for Rusland og Kina, og vi må få USA til at samarbejde med BRIKS om en ny, økonomisk verdensorden.

Vi vil kun komme ud af denne dødbringende fare for civilisationens eksistens, hvis vi får USA til at tilslutte sig dette nye paradigme, som disse lande allerede lever i. Tro ikke på propagandaen! Kina er baseret på konfucianske idéer netop nu; Indien har genoplivet Mahatma Gandhis og Jawaharlal Nehrus store ånd; og denne optimisme er dyb og har været smitsom for befolkningerne i disse lande. Et fuldstændig andet paradigme er allerede virksomt i disse lande, der, sammen med andre asiatiske, afrikanske og sydamerikanske lande trods alt repræsenterer civilisationens flertal.

Så lad os tilslutte os, lad os få USA og Europa til at tilslutte sig BRIKS, tilslutte sig dette nye paradigme; for det er den eneste strategi til at undgå krig, der vil virke.

Forslag til fordybelse:

Lyndon LaRouche: Den klassiske kunstart kaldet fysisk økonomi_

Helga Zepp-LaRouche: Lær af Historien: Principperne for fysisk økonomi_

Helga Zepp-LaRouche: Forbundskansler Merkel leger med i en ny Cubakrise! Har vi intet lært af historien?

30. nov. 2014 – Obamas, Camerons, NATO's, EU's og fru Merkels aktuelle politik er rettet mod ét eneste mål: Putin skal, gennem en politik for regimeskift, jages ud af embedet. Til dette formål bliver der spillet på alle strengene: forsøget på udefra at anstifte en farvet revolution ikke blot i Ukraine, men også i Rusland; en optrapning af sanktionerne og den økonomiske krigsførelse for at ruinere den russiske økonomi med det formål at styrte Putin; en stadig større udvidelse og oprustning af NATO. Kombinationen af alle disse forholdsregler udgør en »Chicken Game«, hvor modstanderen skal bringes til frivilligt at kapitulere, konfronteret med den demonstrerede irrationalitet. Det er en leg med atomkrigens ild, og enden på legen kan blive udslettelsen af os alle.

Den britiske efterretningstjeneste MI6's tidligere medarbejder, Alistair Crooke, citerede på sin webside

Conflicts Forum i denne sammenhæng et af de tre medlemmer af præsident John F. Kennedys krisehåndteringssteam under Cubakrisen, William Polk, som for nylig advarede om, at vi i dag befinder os i nøjagtig den samme eskaleringsspiral som dengang, som kunne føre til en reel krig. Der hersker den samme dynamik som dengang, iflg. Polk: den manglende evne til at indse, hvordan den anden side, i modsætning til os selv, opfatter tingene, afvisningen af at acceptere den andens »sandhed« og hans subjektive oplevelse af historien, eller i det mindste indrømme, at der et eller andet sted derude kunne eksistere en anden »sandhed« end ens egen.

Polk mindede om, at det var udstationeringen i Tyrkiet af de amerikanske Jupiterraketter, som var rettet mod Sovjetunionen og permanent operationsklare og udstyret med atomspræghoveder, som foranledigede Sovjetunionen til at udstationere atommissiler på Cuba til gengæld. Og, ganske i modstrid med den nuværende, gængse fremstilling, tvang USA på ingen måde Krustjov i knæ ved at true med rædsler, men begge sider trak stille og roligt deres raketter tilbage. Tværtimod stod der bag dette amerikanernes erkendelse af, at en yderligere optrapning ville have ført til en atomar udslettelseskrig. Polk advarede indtrængende om, at nøjagtig det samme konfrontationsmønster udspiller sig nu, og at de ansvarlige tydeligvis absolut intet havde lært af denne historie.

Denne Chicken Game ('Hvem er fej?') går ud på, at to biler i rasende fart kører direkte mod hinanden, og den, der først viger, fordi han erkender, at den anden er mere vanvittig, har tabt. Hvis de begge raser videre, har ganske vist ingen af dem tabt prøven på deres mod, med de er trods alt begge døde på stedet.

Netop denne »strategi« blev kritiseret af den russiske udenrigsminister Lavrov den 22. nov. foran Rådet for Udenrigs- og Forsvarspolitik i Moskva. Vesten havde i Ukraine været fuldstændig for at støtte ekstremisterne og havde således selv

forladt deres eget princip om demokratiske valg. Det, der i stedet var kommet ud af det, var denne »Chicken Game« med Rusland for at fastslå, hvis nerver først ville kikke. »Tyrannerne« hensigt skulle være at få Rusland til at blinke først og tvinge det til at acceptere ydmygelsen af russerne og den russisktalende befolkning i Ukraine. Spørgsmålet er, hvor længe Putin og den russiske regering kan holde deres nerver i ro. Først blev alle løfter om ikke at udvide NATO til Ruslands grænser brudt. Der blev anvendt tocifrede milliardbeløb for, med »farvede revolutioner«, at styrte regeringer i Østeuropa, der var venligtsindede over for Rusland eller neutrale, ved hjælp af betalte aktivister – en strategi, som det russiske og for øvrigt også det kinesiske militær i mellemtiden har karakteriseret som irregulær krigsførelse.

Præsident Putin henviste, i sit interview med ARD, til den sande hensigt med EU-associeringsaftalen med Ukraine, nemlig at svække den russiske økonomi gennem den toldfri import af varer fra EU ind i Ukraine (og dermed ind i den russiske toldunion mellem Rusland, Belarus og Kasakhstan): »Det betyder, at alle europæiske varer ganske enkelt via Ukraine ville nå ind i den Russiske Føderations toldområde« – allerede her en tilsigtet økonomisk krig.

Dernæst støttede man på skandaløs måde et nazistisk kup den 21. februar i Kiev, hvor Victoria Nulands yndling »Jats« (Jatsenjuk) blev premierminister. Disse nazisters grusomheder over for den ukrainske befolkning blev ignoreret, og da befolkningen på Krim sluttelig, som en reaktion på alle disse udviklinger, i en folkeafstemning besluttede sig for en tilhørighed til Rusland, lød der farisæiske kor, der siden ikke er ophørt, om, at denne folkeafstemning havde ødelagt retsordningen i Europa. Siden sin tale i Sydney har fru Merkel overtaget et solistparti i denne koropførelse. Da den russiske regering for nylig fremlagde en resolution i FN's generalforsamling, der opfordrede regeringerne til at vende sig imod forherligelsen af nazi-ideologien og benægtelsen af

nationalsocialisternes forbrydelser, var der kun tre stater, der stemte imod – nemlig USA, Canada og Ukraine, mens EU-staterne undlod at stemme! At EU-landene indtager denne holdning er betegnende, men at den tyske regering undlader at stemme i dette spørgsmål, er utilgiveligt og afskyeligt.

Mens en ikke ringe del af den tyske befolkning ikke påtager sig den mentale anstrengelse at danne sig et billede af kronologien i Ukraine-krisen, og hopper på limpinden med de ensrettede mediers anti-Putin-propaganda, så forsvarer andre den mening, at fru Merkel dog i det mindste bør opretholde en dialog med Putin. Men hvad skal man udlede af det?

Frankfurter Allgemeine Sonntagszeitung rapporterede om et dokument om hovedspørgsmål fra Kanslerkontoret, ifølge hvilket Petersborg Dialogen skulle »reformeres« og en ny ledelse indsættes. Såvel formanden for Tysk-russisk Forum, Mathias Platzeck, som den nuværende formand for Petersborg Dialogen, Lothar de Maizière, blev anset for at være for ukritiske over for Rusland. Dermed har Merkel overtaget det standpunkt, som indehaves af kritikere som stedfortrædende chef for Unionsgruppen, Andreas Schockenhoff, parlamentsmedlem for De Grønne, Marieluise Beck, samt flere repræsentanter for NGO'er. I fremtiden måtte dialogen også give rum for en kritisk debat om den russiske politik. Schockenhoff er allerede blevet nævnt som en mulig efterfølger for Maizière.

Hermed er bukken tydeligvis blevet gjort til gartner, for på et arrangement for nylig sagde Schockenhoff foragtligt, som svar på et spørgsmål fra tilhørerne om BRIKS-staternes politik, at den russiske økonomi alligevel står foran kollaps, og at Putin snart vil være forsvundet. Hvis denne koldkrigs-kriger virkelig skulle blive indsat i denne post, ville det være en utilsløret krigserklæring over for Rusland, og det ville da være bedre, hvis Petersborg Dialogen blev lukket ned.

Men nogen forsinkelse tager diverse økonomiske forbund, som f.eks. Industriforbundet Sachsen 1828, nu ordet og kritiserer

sanktionerne imod Rusland som værende til fare for det tillidsforhold, som det har taget 25 år at opbygge. Så rigtige og vigtige, disse stemmer end er, så kommer de til kort. Tyskland deltager, gennem fru Merkels aggressive politik, i en atomar Chicken Game med Rusland, hvor vi er nået til nogle få minutter i midnat. Et tydeligvis yderligere problem består i, at der denne gang ikke sidder en Kennedy i Det Hvide Hus, men Obama, der netop har fjernet sin forsvarsminister Chuck Hagel fra posten, fordi denne følte sig mere forpligtet over for generalstaben, der er orienteret mod at undgå krig, en over for Det Hvide Hus.

Det, som nu er bydende nødvendigt i Tyskland, er, at vi får en åben og ærlig debat om den strategiske situation og om, hvad vore virkelige interesser er. Den kinesiske præsident Xi Jinpings tilbud til Obama ligger stadig på bordet: at USA og andre vigtige stater samarbejder med Kina og BRIKS-staterne om opbygningen af den Nye Silkevej og en ny, økonomisk verdensorden. Fru Merkel burde enten acceptere dette tilbud og omgående ophæve sanktionerne mod Rusland – eller også lade sig pensionere.